

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εντός τῆς Σύρου Δραχ. 22
Εκτός . . . » 26

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Διὰ τὰς Διατρ. τὸν στίχ. Α. 25.
Διὰ τὰ Δικαστ. τὸν » Α. 15.
Διὰ τὰς Εἰδοποιήσεις Δραχμὰς 6.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἀνδρὶς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Ἡ Αὐγὴ ἐν τῷ 1113 ἀριθμῷ ἐκ μέρους τοῦ Α. Μοναρχίδου καὶ ὁ Νικόδημος ἐν τῷ 13 ἀριθμῷ τοῦ Μέλлонτος τῆς Ἀνατολῆς προσάπτουσί μοι, ὅτι συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Κ. Κανάρη ἐσχεδιάσα ἐγγραφὸν ἀποδοκιμασίαν κατὰ τῶν τοῦ Νικοδήμου ὑπομνημάτων καὶ ἐξηπάτησα τοὺς συμπολίτας ἡμῶν νὰ υπογράψωσιν αὐτήν, καταχωρισθεῖσαν ἐν τῷ 277 ἀριθμῷ τοῦ Ἀστέρος τῶν Κυκλάδων.

Ἐπειδὴ δ' οὕτως ἡμᾶς τε συκοφαντοῦσι καὶ τοὺς καὶ τοὺς υπογράφαντας συμπολίτας ἡμῶν « τυφλά ὄργανα καὶ ἐλκεῖν ἔχοντα » ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς, ἀναγκάζομαι ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς συκοφαντίας.

Χάριν δὲ τῆς ἀληθείας ὀφείλω ν' ὁμολογήσω, ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου καὶ κατ' αὐτήν τὴν ἀναχωρήσιν μου μὴ ἰδὼ τὸν Κανάρη, εἰς τὴν δόξαν τοῦ ὁποίου οὐτ' ἐγὼ δύναμι νὰ προσθέσω τι, οὐτ' ὁ φθόνος ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς, ἢ το ἀδύνατον νὰ συνδιακρίνω καὶ ἐπομένως μετ' αὐτοῦ νὰ συνεννοηθῶ.

Οἱ συμπολιταὶ μου, οἱ συμπράξαντες εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, παρατήρησαντες, ὅτι ὁ Κ. Νικόδημος ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ ἄλλα μὲν ἔργα παρεμόρφωσεν, ἄλλα δ' ἐσμίκρυνε καὶ ἄλλα ὅλως ἀπεσιώπησεν, ἐθεώρησαν καθήκον νὰ μὴ σιωπήσωσιν ἀλλὰ νὰ διαμαρτυρηθῶσι κατ' αὐτῶν, ὡς καὶ διαμαρτυρήθησαν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μὲν τῶν ἐν Σύρῳ συμπολιτῶν ἡμῶν ἔλεγον νὰ πυρπολήσωσιν αὐτὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἄλλοι δὲ νὰ ἀποκηρύξωσι, καὶ ἄλλοι ἀπλῶς ν' ἀποδοκιμάσωσι, παρεκάλεσαν ἐμὲ πλείοντα διὰ Κωνσταντινουπόλιν καὶ ἐν Σύρῳ δύο ἡμέρας διαμείναντα νὰ συντάξω αὐτοῖς ἀποδοκιμασίας σχέδιον, ὅπερ λαβόντες ἐπεδιώρθωσαν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας μου καὶ υπογράψαντες ἐδημοσίευσαν ἐν τῷ 277 ἀριθμῷ τοῦ Ἀστέρος τῶν Κυκλάδων.

Ἐντεῦθεν γίνεται φανερόν, ὅτι τὰ ἐν τῷ 1113 ἀριθμῷ τῆς Αὐγῆς ἐκ μέρους τοῦ Α. Μοναρχίδου καὶ ἐν τῷ 13 ἀριθμῷ τοῦ Μέλлонτος τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου γεγραμμένα εἶναι καθαρὰ συκοφαντία.

Ὁ Κ. Νικόδημος ἀγνοεῖ, ὡς φαίνεται, ὅτι τὰ ὑπομνήματά του ἀπαξ δημοσιευθέντα εἶναι κτήμα κοινόν, καὶ ἐκ τούτου πᾶς τις ἔχει δικαίωμα καὶ καθήκον νὰ ἐπικρίνῃ αὐτά.

Τίνες δ' ἄλλοι εἶναι ἀρμοδιώτεροι εἰς τοῦτο, ἢ οἱ μετασχόντες τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος συμπολιταὶ του;

Ὁ Κ. Νικόδημος οὔτε γράμματα περισσώτερα αὐτῶν γινώσκων οὔτε νοῦν μεγαλείτερον ἔχων, ὀλιγώτερα δ' αὐτῶν ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, δυνάμενος νὰ μανθάνῃ, παρ' ἀνθρώπων δὲ πατριᾶζόντων πλὴλὰ διδασκόμενος, ἐπόμενον ἦτο παραλλογάζοντα καὶ διεστραμμένα τὰ πράγματα νὰ ἐξιστορήσῃ. οἱ δὲ ἐξελέγχοντες καὶ ἐπανορθοῦντες τὰ ἡμαρτημένα εἶναι δίκαιον νὰ ὑβρίζωνται καὶ νὰ συμαρτηγῶνται ὑπὸ τοῦ ἀμαρτήσαντος; Τίνες εἶναι ἀξιοὶ κατακρίσεως; οἱ μὴ τὰ ψευδῆ ἀνεχόμενοι καὶ τὰ παραλλολαγμένα ἐξελέγχοντες καὶ ἐπανορ-

θοῦντες, ἢ ὁ τὴν ἀλήθειαν διαστρέψας Νικόδημος; Πᾶς τὰ τοῦ ἀγῶνος γινώσκων καὶ τὰ τοῦ Νικοδήμου ἀναγνούς θέλει παρατήρησει καὶ συνομολογήσῃ, ὅτι ταῦτα εἶναι καὶ ἀτέχνως καὶ ἐλλειπῶς καὶ κακοζήλως γεγραμμένα διότι καὶ ἀδύνατα περιέχουσι καὶ ἀνακόλουθα καὶ αἰσχρὰ καὶ ἀσεβῆ καὶ ἀδίκαια καὶ πρὸς χάριν καὶ συμφέρον καὶ ὑπὸ φθόνου καὶ πάθους συντεταγμένα.

Ἐπειδὴ δὲ νῦν δὲν προτιθέμεθα ἐπιστημονικῶς νὰ ἐξελέγξωμεν αὐτά, ἀλλὰ πραγματικῶς, διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα εἰς μόνον τῶν πραγμάτων τὴν ἐξέλεξιν διὸ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν πρώτην ἀντιπαρατήρησιν, ἃν δηλαδὴ ὁ Α. Μοναρχίδης ἦτο, ἢ δὲν ἦτο συμπληροῦς τοῦ Ν. Χ. Α. Κατζίου καὶ Ι. Καλάρη. Ὁ μὲν Νικόδημος πρὸς χάριν καὶ συμφέρον ἔγραψεν, ὅτι ὁ Α. Μοναρχίδης ἦτο συμπληροῦς τοῦ Α. Μοναρχίδου, ὅτι δὲν ἦτο, ὡς ὁ ἴδιος καὶ ἐμοὶ εἶπεν τότε ὅτι ἐγνώριζον μὲν τοῦτο, ἀπὸ φιλοσοφίας, ὅτι δὲν εἶπεν ἐμοὶ νὰ ἐξετάσω τὰ πρακτικὰ τῆς ἐθνικοσυνελεύσεως. Ἐπειδὴ δ' ἐν αὐτοῖς φαίνεται μόνος ὁ Μοναρχίδης πληρεξούσιος, ἀποδείκνυται ἀριδύλως, ὅτι οἱ ἕτεροι δύο δὲν ἦσαν πληρεξούσιοι καὶ ἐπομένως ἡ ἀποστολὴ ἐκείνων ἦτο ἄλλη τις, ὅλως ἑκτακτος. Ὅτι δ' οὗτοι οἱ δύο κατεῖχον ἀνωτέραν θέσιν, καὶ οἱ ἄλλοι Ψαριανοὶ ὁμολογοῦσι καὶ αὐτὸς ὁ Νικόδημος ἐν σελίδι 129 καὶ 137 τοῦ Α. Τόμου λέγων, ὅτι οὗτοι ὡς ἀναγκαιότεροι εἰς Ψαρὰ ἐκείσε ἀπῆλθον δὲν προσθέτει ὅμως, ὅτι οὗτοι οἱ δύο κατέστησαν τὸν γραμματέα τῶν Μοναρχίδων πληρεξούσιον ἐξαποστελλάντες αὐτῷ μετὰ τὴν εἰς Ψαρὰ ἐλευσίν των καὶ τὴν ἐγγραφὸν πληρεξουσιότητα διότι κατ' ἀρχὰς ἡ βουλὴ τῶν Ψαρῶν ἐξαπέστειλε καὶ οὐχὶ ὁ λαὸς τοὺς πληρεξούσιους καὶ τοὺς βουλευτάς.

Ὁ Νικόδημος ὅμως ἐξ ἐνός μὲν λέγων αὐτὸν συμπληροῦς, τοῦτέστιν αὐτοῖς ὁμοίοισιν, ἐξ ἐτέρου δὲ, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀναγκαιότεροι, τοῦτέστιν ἀνώτεροι, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν. Δὲν ἠδύνατο δ' αὐτοῖς ὁ Μοναρχίδης ὁμοίοισιν; διότι οἱ μὲν δύο ἐκτός ἄλλων, ἀντεπροσώπευον οἴκους παρέχοντας καὶ πλοῖα καὶ χρήματα καὶ ἄνδρας μετ' ἀνδραγαθίας, ὁ δὲ Μοναρχίδης οὔτε χρήματα παρέχων, ἀλλὰ λαμβάνων, οὐ θ' ἰκανότητα ἀνωτέραν οὐτ' ἄλλας ἀρετάς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾔναι καὶ νὰ θεωρῆται, αὐτοῖς ὁμοίοισιν, αὐτοὶ δ' ὄντες ἄνδρες σοβαροὶ, νουεχεῖς καὶ μέγα δυνάμενοι καὶ τὸ πηδάλιον τῶν Ψαρῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατ' αὐτὴν ἐκράτησαν καὶ τὸν Α. Μοναρχίδην, ἐν τῇ πρώτῃ ἐθνικοσυνελεύσει πληρεξούσιον νὰ καταστήσωσιν τὴν δύναμιν εἶχον, ὡς καὶ κατέστησαν ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, πληρεξούσιους μὲν τὸν Ι. Μαμούνην, τὸν Κ. Ζανῆν, τὸν Καλαφάτην καὶ τὸν Ν. Λουμάνην, βουλευτάς δὲ τὸν Α. Μοναρχίδην καὶ τὸν Χ. Α. Ἀργύρη, τοῦτέστι τῷ Μοναρχίδῃ ὁμοιοβάθμους.

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ζητεῖ ὁ Νικόδημος νὰ πείσῃ ἡμᾶς νὰ πιστεύσωμεν, ὅσον πιστεύομεν καὶ περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν υπάρξεως, ὅτι ὁ Α. Μοναρχίδης ἦτο συμπληροῦς αὐτῶν, τοῦτέστιν αὐτοῖς ὁμοίοισιν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αὐγὴν, ἢτοι κατὰ τὸν Α. Μοναρχίδην ἀνώτερος αὐτῶν! Ἐὰν ὅμως ὁ Α. Μοναρχίδης ἐνεθυμείτο τί ἦτο, τί ἐπραξεν καὶ πῶς ἐγένετο, ἂν ὅτι ὁ Χ. Ι. Κοτζιάς διὰ τὴν παιδείαν του ἐφρόντισεν κτλ. ὁ δὲ Νικόδημος ἂν ἦτο φιλαλήθης, ἤθελον ἀμφοτέροι ἐντραπῇ, ὁ μὲν νὰ παρουσιάσῃται ἐνώπιον τοιούτων ἀνδρῶν, ὁ δὲ νὰ παραβάλλῃ αὐτοὺς πρὸς αὐτόν! Τὰ εἰρημένα νομίζομεν ἰκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ Κ. Νικόδημος πρὸς χάριν καὶ συμφέρον διέστρεψεν ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν. Καὶ οὐ μόνον ταῦτα διέστρεψε πρὸς χάριν καὶ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως πολιτικά, τοὺς μὲν ἀδίκως συκοφαντήσας, τοὺς δὲ παρ' ἀξίαν ὑψώσας, καὶ τὴν θέσιν τοῦ Βέη οὐκ ὀρθῶς χαρακτηρίσας διότι ὁ Βέης τῶν Ψαρῶν ἦτο ὁ παρ' ἡμῖν νῦν δημοτικὸς ἀστυνόμος Α. Παπανικολῆ λαμβάνων καὶ διαταγὰς Ν. Σπανός ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν υπάρξεως, ὅτι ὁ Α. Μοναρχίδης ἦτο συμπληροῦς αὐτῶν, τοῦτέστιν αὐτοῖς ὁμοίοισιν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αὐγὴν, ἢτοι κατὰ τὸν Α. Μοναρχίδην ἀνώτερος αὐτῶν! Ἐὰν ὅμως ὁ Α. Μοναρχίδης ἐνεθυμείτο τί ἦτο, τί ἐπραξεν καὶ πῶς ἐγένετο, ἂν ὅτι ὁ Χ. Ι. Κοτζιάς διὰ τὴν παιδείαν του ἐφρόντισεν κτλ. ὁ δὲ Νικόδημος ἂν ἦτο φιλαλήθης, ἤθελον ἀμφοτέροι ἐντραπῇ, ὁ μὲν νὰ παρουσιάσῃται ἐνώπιον τοιούτων ἀνδρῶν, ὁ δὲ νὰ παραβάλλῃ αὐτοὺς πρὸς αὐτόν! Τὰ εἰρημένα νομίζομεν ἰκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ Κ. Νικόδημος πρὸς χάριν καὶ συμφέρον διέστρεψεν ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν. Καὶ οὐ μόνον ταῦτα διέστρεψε πρὸς χάριν καὶ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως πολιτικά, τοὺς μὲν ἀδίκως συκοφαντήσας, τοὺς δὲ παρ' ἀξίαν ὑψώσας, καὶ τὴν θέσιν τοῦ Βέη οὐκ ὀρθῶς χαρακτηρίσας διότι ὁ Βέης τῶν Ψαρῶν ἦτο ὁ παρ' ἡμῖν νῦν δημοτικὸς ἀστυνόμος Α. Παπανικολῆ λαμβάνων καὶ διαταγὰς Ν. Σπανός ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Περὶ δὲ τοῦ ὑπὸ τοῦ Α. Παπανικολῆ πυρπολισμοῦ τοῦ δικροῦ ἐν Ἐρесьσῳ τῷ 1821 ὁ Νικόδημος λέγει, ὅτι τὸν ἠρώτησα διὰ τί δὲν ἀνέφερον ἐν τῷ Α. Τόμῳ τὸν Παπανικολῆν; αὐτὸς δ' ἐπεὶ μοι εἶπεν «ὅτι διηγούμενος τὰ συμβαίνοντα εἰς Ψαρὰ, δὲν ἐγνώριζε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τίς ἐπυρπόλησε τὸ δίκροτον» (τῇ ἀληθείᾳ μόνος ὁ Νικόδημος δύναται νὰ εἴπῃ τοιαῦτα ἀκατανόητα!) «ἄλλως τε ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ διηγηθῇ τὸ γεγονός εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, τῷ ἐφάνετο περιττὸν νὰ διηγῆται δασαὶς ἐρχεται περίστασις.»

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἠρώτησα αὐτόν, δὲν ἠρώτησα ὅμως ὅπως λέγει, οὐτ' ἀπηντήσε ὅπως λέγει ἄλλ' ἐγὼ μὲν ἠρώτησα αὐτόν, ἂν τὰ ἐν τῷ Α. Τόμῳ ἐλλιπῆ θέλει ἀναπληρώσει ἐν τῷ Β. καὶ αὐτὸς μοι εἶπεν, ὅτι θέλει ἀναπληρώσει. Ἐντεῦθεν γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Νικόδημος καὶ ἐνταῦθα διέστρεψε τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν δὲ τῷ 13 ἀριθμῷ τοῦ Μέλлонτος τῆς Ἀνατολῆς ἰσχυρίζεται (ἀπερ ὅμως δὲν εἶπεν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ), ὅτι ὁ Α. Παπανικολῆς εὐρίσκειτο ἐν τῷ πληρώματι τοῦ Α. Γ. Ἀποστόλη, καὶ ὅτι ὁ Α. Πλημὲς καὶ Κ. Σταματάρης εἶπον τῷ Παπανικολῇ «πάμε στὸ μπουρλότο;» αὐτὸς δ' εἶπεν, ὅτι «πάμε, αὐτὸς δ' ὀλίγον τοῖς εἶπε «μὴ μ' ἀφήσατε» καὶ ἐκεῖνοι εἶπον» ἐμπρὸς «(1). Πῶς δὲ λέγων τοιαῦτα ὁ Νικόδημος δὲν ἐννοεῖ, ὅτι συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ μὴ λέγων ἀλήθειαν; διότι μετὰ τὴν τοῦ Γ. Θεοχάρη ἀποτυχίαν οὐδενὸς τολ-

(1) Ἐκ πληροφοριῶν προφορικῶν καὶ ἐγγράφων συμπολιτῶν ἡμῶν εὐρεθέντων ἐν Ἐρесьσῳ διαβεβαιούμεθα ὅτι ὁ Παπανικολῆς ἐξέλεξε τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ καὶ ἡμέραν οὗτοι διαψεύδουσι τὸν Νικόδημον, ὅστις ζητῶν νὰ σμικρύνῃ τὴν δόξαν τοῦ Παπανικολῆ ἐπινεῖ, ὅτι τὸ πυρπολικὸν δὲν ἐφάνετο, ἐκ τοῦ καπνοῦ, ὅτι ἦτο πρὸς μεσημβρίαν, ἐνθ' ἦτο πρὸς ἀνατολὰς; ὅτε δὲ ἐξέλεξε τὸν Α. Πλημὲν, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πλημὲς «μένει εὖρες νὰ διαλέξῃς ὅπου ἔχω 5 κορίτζια;»

μῶντος νὰ ἐπιβῇ εἰς πυρπολικόν, ὁ δὲ Παπανικολῆς ὑποπλοίαρχος ἐν τῷ τοῦ Α. Γ. Ἀποστόλη πλοίῳ ἡρωτήθη παρὰ τοῦ θείου του Ν. Ἀποστόλη ἀνπηγαίνῃ εἰς τὸ πυρπολικόν, καὶ εἶπεν ὅτι πηγαίνω, τοὺς ἀνθρώπους μου ὅμως θέλω νὰ ἐκλέξω ἐγὼ ὁ ἴδιος οὕτω δ' ἐκλέξατο αὐτοὺς, ὡς οἱ ἐκεῖ παρόντες ὁμολογοῦσι καὶ ὁ ἴδιος ζῶν ἐβεβαίωσεν καὶ τὸ ἡμερολόγιόν του ἐπικυροῖ καὶ ὁ τοῦ πυρπολικοῦ του κατὰλογος, ἐπέβη εἰς τὸ πυρπολικόν.

Ὁ Νικόδημος ἐν μὲν τῇ 15 σελίδι τῶν ἀπομνημονευμάτων του λέγει «ὅτι ὁ Γ. Καλαφάτης ἐκόλλησε τὸ πυρπολικόν του εἰς τὸ δίκροτον, ἀλλὰ μετὰ τὸ λύσιμον τοῦ προτόνου (δηλ. πλαγιόδετου) ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ δίκροτον» «τοῦτο δὲ λέγων ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Α. Παπανικολῆς μόνος ἔκλυσε τὸ δίκροτον, αὐτὸ τοῦτο ὁμολογοῦσιν ἅπαντες οἱ ἐκεῖ παρευρεθέντες μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι τὸ τοῦ Καλαφάτη πυρπολικόν δὲν ἐκόλλησεν, ἀλλὰ ἐκῆλ ἀκρίτως καὶ ἀνωφελῶς. Ἐν δὲ τῇ σελίδι 204 τοῦ Α. Τόμου λέγων «ὅτι ἀπέστειλαν συγχρόνως κατὰ τὰς διαταγὰς τῆς διοικήσεως πρὸς αὐτὴν καὶ τοὺς καταλόγους τῶν πληρωμάτων τῶν πυρπολησάντων τὸ δίκροτον εἰς Ἑρεσσόν, τοῦ Α. Παπανικολῆ καὶ τοῦ Καλαφάτη» ἀποφαίνεται, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐπυρπόλησαν τὸ δίκροτον. Αὕτη δ' ἡ ἀντίφασις δὲν προδίδει τὴν περὶ τούτου διήγησιν αὐτοῦ μεροληπτικὴν καὶ ἐπομένως ψευδῆ; εἶναι ἡ διήγησις αὕτη ἀπλὴ τῶν γεγονότων ἐξιστορήσις, ὡς ὁ Νικόδημος ἐγκαυχᾶται, ἢ εἶναι διαστρεφὴ αὐτῶν ὑπὸ φόβου καὶ πάθους προερχομένη;

Ἀπολογούμενος δ' εἰς τὰς κατηγορίας, ἃς τὸ ἑκάμαν διότι δὲν εἶπεν ὅσα ἔπρεπεν ὑπὲρ τοῦ Παπανικολῆ περὶ τῆς ἐν τῷ Γέροντι (1) ναυμαχίας, ὅτι δηλαδὴ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, λέγει ὅτι τοῦτο δὲν ἔπραξε διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ τὴν σωτηρίαν εἰς ἓν ἄτομον. Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον τὸ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τῶν Ψαρῶν Ν. Ἀποστόλη τῷ Α. Παπανικολῇ δοθέν ἀποδεικτικὸν μετεποίησεν; ἢ μεταποίησις δ' αὕτη ἀποδείκνυται ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως τοῦ γνήσιου (ὅπερ ἡμεῖς ἐν τῷ ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ εὐρόντες ἐν σελίδι 31 τοῦ δευτέρου ἡμῶν φυλλαδίου ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ὁ Νικόδημος ἐξ ἡμῶν παραλαβὼν κατεχώρισεν ἐν σελίδι 553 τοῦ Α. Τόμου) πρὸς τὸ παρὰ Νικόδημον. Καὶ τὸ μὲν γνήσιον ἔχει «ἔτρεψεν εἰς φυγὴν καὶ ἐπέστρεψεν φέρων τὸ πυρπολικόν του ζημιωμένον», τὸ δὲ παρὰ Νικόδημον «ἔτρεψαν εἰς φυγὴν καὶ ἐπέστρεψεν ὅμως τὸ πυρπολικόν του ζημιωμένον» ὃ ἐστὶν ὁ Νικόδημος, ἵνα συμπεριλάβῃ ἑαυτὸν, μετεποίησε τὸ ἔτρεψεν εἰς ἔτρεψαν οὕτω δὲ ποιήσας ἑαυτὸν συναίτιον τῆς τοῦ ἐχθροῦ τροπῆς εἰς φυγὴν δείκνυσιν ἑαυτὸν ἀνώτερον τοῦ Παπανικολῆ διότι ὁ μὲν Παπανικολῆς δείκνυται διὰ τῆς λέξεως «καὶ ἐπέστρεψεν» ὅτι δὲν ἐκατέρησεν εἰς τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταδίωξιν, ὁ δὲ Νικόδημος δὲν ἐπανήλθε μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἔμεινε τὸν ἐχθρικὸν στόλον καταδιώκων. Καὶ αὖθις τὸ μὲν γνήσιον ἔχει «μετὰ τὴν συνήθη του ἀκράτητον ὀρμὴν» τὸ δὲ παρὰ Νικόδημον «μετὰ τὴν συνήθη ὀρμὴν» ἵνα κρύψῃ τὴν τοῦ Παπανικολῆ υπερβάλλουσαν ἀνδρίαν. Καὶ αὖθις τὸ μὲν γνήσιον ἔχει «κατὰ τῶν τακτικῶς ἀποπλεόντων Τούρκων, ὁ Νικόδημος μεταπονήσας ἐνταῦθα τὴν ἐπίθεσιν εἰς φυγὴν σμικρύνει τὴν τοῦ Παπανικολῆ ἡρωϊκὴν πράξιν» διότι ἡ μὲν πρὸς ἐπετιθέμενον ἐχθρὸν ἐπίθεσις ὑποθέτουσα τόλμην καὶ ἀνδρίαν τοῦ ἐχθροῦ, ὑπεραυξάνει ἡ μᾶλλον εἰπεῖν διπλασιάζει τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Παπανικολῆ, ἢ δὲ πρὸς φεύγοντα ἐχθρὸν ἐπίθεσις ἐλαττώνει, ἡ μᾶλλον μηδενίζει αὐτάς. Καὶ αὖθις τὸ γνήσιον ἔχει «ἡ μᾶλλον ἀρπάξας τὴν παντελὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας νίκην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Τούρ-

κων», τὸ δὲ παρὰ Νικόδημον «ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἀρπάξας τὴν παντελὴ κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων» ἢ παραποίησις αὕτη δὲν διέστρεψεν μὲν διὰ τῆς ταυτολογίας τὴν ἐννοίαν διότι ἡ νίκη κατὰ τῶν Τούρκων ὁμολογεῖται, μόνον δὲ ὅτι δὲν διδεται τοῖς Ἕλλησιν, οἳ δίδει τὸ γνήσιον, ἀλλ' αὐτὴν λαβὼν ὁ Παπανικολῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων ἐπεφύλαξεν ἵσως διὰ τὸν Νικόδημον! οἱ ἀνδῆποτε ὅμως ἐννοίαν καὶ ἂν λάβῃ τὸ παρὰ Νικόδημον, καὶ ἢ πρόθεσις αὐτοῦ καὶ ἢ ὑπ' αὐτοῦ παραποίησις εἶναι φανερά.

Ἐὰν λοιπὸν ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως ἡ παραποίησις ἀποδείκνυται, γεννᾶται τὸ ζήτημα, πότερον εἰς τυπογραφικὸν λάθος πρέπει ν' ἀποδοθῇ, ἢ εἰς φόβον καὶ πάθος; Εἰς τυπογραφικὸν λάθος τοσαύτη παραποίησις καὶ παραποιήσις σημαντικῶν πραγμάτων ν' ἀποδοθῇ εἶναι ἀδύνατον διότι διὰ τί τὸ ἰδικόν του ἐν σελίδι 558 τοῦ Α. Τόμου καταχωρήσας δὲν εἶναι παραπεποιημένον; Ἐὰν λοιπὸν εἰς φόβον καὶ πάθος, δὲν εἶναι ἡ παραποίησις αὕτη ἐγκληματικὴ καὶ ἐπομένως ἀξιώσιμος; ποῦ λοιπὸν δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ εὐρεθῇ πλεον ἀληθῆς τῶν γεγονότων ἐξιστορήσις παρὰ Νικόδημον; Τίνες λοιπὸν εἶναι ἄξιοι κατακρίσεως, οἱ ἐξελέγχοντες αὐτὸν ψευδόμενον ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως, ὡς ἀριδῆλως ἀποδείκνυται, καὶ τὰ παρηλαγμένα καὶ διεστραμμένα ἐπανορθοῦντες, ἢ ὁ ἀσυστόλως τὴν ἀλήθειαν παραχαράττων Νικόδημος; Τίνες εἶναι ἄξιοι κατηγορίας, οἱ δικαίως στεφανοῦντες τοὺς ἀξιόους στεφανώσεως, ἢ ὁ Νικόδημος, ὁ δι' ὕβρεων, συκοφαντιῶν καὶ τῶν ὁμοίων τοὺς στεφάνους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν παντοίως τρόποις ν' ἀφαιρέσῃ ἀγωνιζόμενος; Τίνες λέγουσιν ἀλήθειαν, οἱ δικαίως ἀποκαλοῦντες σωτήρας τοὺς ἀληθῶς τὴν Ἑλλάδα σώσαντας, ἢ ὁ τούτους δ' ὕβρεων, συκοφαντιῶν καὶ τῶν ὁμοίων νὰ καταβιβάζῃ καὶ κηλιδώσῃ ἀγωνιζόμενος; Ὁ Νικόδημος μὴ ἐννοῶν, ὡς φαίνεται, τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος, μηδὲ δυνάμενος νὰ νοήσῃ, δὲν δύναται καὶ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι εἰς ἑνὶ ἀνθρώπῳ δύναται νὰ κληθῇ σωτὴρ ἐπομένως κατὰ Νικόδημον οὐ θ' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέκτησε τὴν Περσίαν καὶ τὰ ἄλλα τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς μέρη, οὐ θ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν Ἑλλάδα, οὐ θ' ὁ Περικλῆς τὴν τὰς Ἀθῆνας ἐκόσμησεν, οὐ θ' ὁ Φειδίας τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα ἔργα ἐποίησεν, ἀλλὰ τοὺς λέγοντας ταῦτα παράφρονας ἀποκαλεῖ! Εἰμὲν εἶναι κατὰ τὸν Νικόδημον οἱ ἱστορικοὶ ταῦτα λέγοντες καὶ ὁ ἐκ τῶν Ψαρῶν ναύαρχος διότι καὶ αὐτὸς τὸν Α. Παπανικολῆν σωτὴρα ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ ἀποκαλεῖ ἀπαλλάττεται καὶ ὁ Νικόδημος ταύτης τῆς κατηγορίας ἀποκαλῶν ἀνακολούθως σωτὴρα, καὶ δικαίως, πρὸς (Πατατοῦκον; Ἐὰν λοιπὸν διὰ μὲν τὸν Πατατοῦκον τοῦτο παραδέχεται καὶ δι' ἑαυτὸν ὡς μόνον ἀριστεύσαντα, διὰ τί τοῦτο δὲν ἀναγνωρίζει καὶ δι' ἄλλους; δὲν φαίνεται καὶ ἐνταῦθα ὁ φόβος καὶ τὸ πάθος τοῦ Νικόδημου;

Τί δ' ἀπολογεῖται καὶ ὡς πρὸς τοὺς πυρπολισμοὺς τοῦ Κανάρη ἐν Χίῳ, Σάμῳ, Τενέδῳ καὶ Ἀγία Μαρίνῃ; Περὶ μὲν τῆς Χίου λέγει, ὅτι ἐξιστόρησεν αὐτὸν ὅπως ὑπῆρξεν διὰ τί δὲ δὲν κατεχώρησε καὶ τὰς δύο ἐκθέσεις τοῦ Κανάρη, ἃς ἡμεῖς τῷ 1858 ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι ἐδημοσιεύσαμεν; διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν δὲν ἐδημοσίευσεν καὶ τὸ τοῦ Ἰακωβάκη Τομπάζη ἡμερολόγιον περὶ τῆς Ἑρεσσῶς, ὅπερ μεταφράσαντες ἐκ τῆς τοῦ Γόρδωνος ἱστορίας ἐδώκαμεν αὐτῷ; διότι δὲν συνέφερεν ὡς ὁμολογοῦν τὸν Παπανικολῆν ἥρωα τοῦ πυρπολισμοῦ τοῦ ἐν Ἑρεσσῶ δίκροτου; Διὰ τί δὲν ἐξιστόρησε τὸν τῆς Σάμου τῷ 1824; διότι δὲν παρευρέθη, ὡς λέγει, ἢ διότι δὲν εἶχεν εἰς τοῦτο συμφέρον; Διὰ τί δὲ εἰς τὸν τῆς Τενέδου τῷ 1822 μὴ παρευρέθη; αὐτὸν ἐξιστόρησεν; ἵνα τὸν Κανάρην συκοφαντήσῃ ἄτιμον, διὰ τί νὰ ἐξιστορήσῃ αὐτὸν κατὰ τὴν τοῦ Ν. Βρατζάνου ἔκθεσιν (περὶ τῆς ἀμφιβάλλουσης, ἂν ἔχῃ τοιαύτην ἀνὰ χεῖρας) καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ λάβῃ πληροφορίας καὶ παρ' ἄλλων, ἰδίως δὲ τῶν περὶ τὸν Κανάρην; Διὰ τί δὲ τὴν μὲν εἰς τὸν Ἀρ-

γολικὸν κόλπον ἐκστρατεῖαν, ἐν ᾗ παρευρέθη, νὰ ἐξιστορήσῃ παρέλειψε; διότι ἵσως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἑαυτὸν; τὴν δ' εἰς Ἀλέξανδρειαν τῷ 1825 ἐν ᾗ δὲν παρευρέθη, ἐν ἐκτάσει διειγείται; ἵνα δείξῃ, ὅτι εἶναι τοῦ Κανάρη ἀντάξιος; ἄρα πρὸς συμφέρον; διὸ ἐν τῷ Β. Τόμῳ λέγει, ὅτι ὁ Κανάρης (ὅστις ἐρωτηθεὶς εἶπεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται νὰ ἐκαμὲν αὐτῷ ποτὲ περὶ τούτου ὁμιλίαν) τῷ εἶπεν «ἂν, σύνομε! (κατὰ Νικόδημον) εἶχόν σε σύντροφον, ἀφεύκτως ἠθέλαμεν φέρει τὸ ἀποτέλεσμα». Περὶ δὲ τῆς πυρποληθείσης Κορβέτας ὑπὸ τοῦ Κανάρη τῷ 1823 ἐν Ἀγία Μαρίνῃ λέγει, ὅτι διαβεβαίωσεν ἀπὸ στόματος τοῦ Κανάρη ἀκούσας, ὅτι ὁ Κανάρης δὲν ἔκαυσεν! Ἐγὼ μὲν λέγω ὅλως τὸ ἐναντίον, δηλονότι ὁ Κανάρης ὢν πληγωμένος ἐν τῇ χειρὶ καὶ νὰ ἀναβαίνει μὴ δυνάμενος, ἔμεινεν ἐν τῇ λέμβῳ καὶ ἐν αὐτῇ ὢν διεύθυνεν, ἐπομένως καὶ τὸ πυρποληθὲν κορβέτον εἶναι ἔργον τοῦ Κανάρη. Ὁ δὲ Νικόδημος λέγει, ὅτι ὁ Κανάρης μὴ ὢν ἐν τῷ πυρπολικῷ, ἀλλ' ἐν τῇ λέμβῳ δὲν διεύθυνεν ἄρα καὶ τὸ πυρποληθὲν κορβέτον δὲν εἶναι ἔργον τοῦ Κανάρη ἄρα λέγων ὁ Κανάρης, ὅτι ἐν Ἀγία Μαρίνῃ ἔκαυσεν κορβέτον ψεύδεται ποῖος λοιπὸν λέγει ἀλήθειαν, ὁ Κανάρης ὁ ἀληθῶς πυρπολήσας, ἢ ὁ παραλογιζόμενος Νικόδημος ὁ θεωρῶν τὸν Κανάρην φόρτωμα (σαβοῦραν) τῆς λέμβου; πόθεν δ' ἄλλοθεν ὁρμώμενος ὁ Νικόδημος λέγει ταῦτα, ἢ ἐκ κακοβουλίας; (2)

Εἰς ταῦτα δὲ μὴ εὐχαριστούμενος ὁ Νικόδημος ἀγωνίζεται νὰ προσάψῃ αὐτῷ καὶ ἄλλας κατηγορίας ἐν σελίδι 570 τοῦ Α. Τόμου λέγων, «ὅτι ὁ Κουντουριώτης ἀπέσπασε τὸν Κανάρην ἀπὸ τοὺς Ψαριανοὺς, ἵνα μηδενίσῃ αὐτούς. «Ἡμεῖς βεβαίως δὲν ἐχομεν νὰ ζητήσωμεν ἐνταῦθα, ἂν τοῦτο ἔπραξεν ὁ Κουντουριώτης καὶ πράξας εἰς τοῦτο ἀπέβλεπεν, ἀλλ' ἂν αὕτη ἡ κατὰ τοῦ Κανάρη κατηγορία ᾖναι δικαία, ἢ ἀδικος; Ἐὰν τὰ ἐν σελίδι 64 τῶν ἀπομνημονευμάτων περὶ ἑαυτοῦ εἰρημένα (ὅτι ὁ Νικόδημος εἶναι ἄξιος ἐπαίνου εἰπὼν, ὅτι δὲν δουλεύει τὸν ναύαρχον τῶν Ψαρῶν, ἀλλὰ τὸ ἔθνος του καὶ ὅτι θέλει ἀκολουθήσῃ τὸν Μιαούλην, ὅστις τρέχει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ) περιποιῶσιν αὐτῷ (τῷ Νικόδημῳ) τιμὴν, διὰ τί περιποιῶσιν ἀτιμίαν τῷ Κανάρη θελήσαντι ὑπὸ τὸν Μιαούλην νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἔθνος του; πόθεν ἄλλοθεν ὁρμώμενος ὁ Νικόδημος ἀποκαλῶν τὴν αὐτὴν πράξιν δι' ἑαυτὸν μὲν καλὴν, ἐντιμὴν, διὰ δὲ τὸν Κανάρην κακὴν, ἄτιμον; πόθεν ἄλλοθεν πίπτει εἰς ἀντίφασιν, ἢ ἐξ ἐθελοκακίας; Ὅτι δὲ ταῦτα εἶναι ἐπινοήματα (οἰουδήποτε), ἐπομένως ψευδῆ καὶ συκοφαντῖαι κατὰ τοῦ ναυάρχου τῶν Ψαρῶν, ἀποδείκνυται καὶ ὁ Γόρδων ἐγκωμιάζων αὐτὸν διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὰς ἄλλας του ἀρετάς, καὶ ὁ Νικόδημος μαθὼν τοῦτο παρ' ἐμοῦ ἐδικαίου τὸν Γόρδωνα, νῦν δὲ, ἵνα ἐπαινέσῃ ἑαυτὸν συκοφαντεῖ τὸν ναύαρχον! Τοιαῦται ὅμως φράσεις ἦτον ἀδύνατον νὰ προφερθῶσιν ἀπὸ τὸν Νικόδημον πρὸς τὸν ναύαρχον τῶν Ψαρῶν διότι μεγίστην ἰσχὺν ἔχων ἠθέλει ἀποβάλλει αὐτὸν αὐθωρεῖ ἐκ τοῦ πυρπολικοῦ καὶ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου διότι ὡς τὸν Νικόδημον ὑπῆρχον πλείστοι Ψαριανοί. Ὅτι δὲ τὰ ὑπὸ Νικόδημου εἰρημένα εἶναι ψευδῆ, ἐπιβεβαιῶσιν καὶ ὁ Ν. Βρατζάνος, ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ ἐκστρατεῖᾳ διεύθυνων πυρπολικὸν διετάχθη ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τῶν Ψαρῶν νὰ πλεύσῃ καὶ ταχθῇ ὑπὸ τὸν Μιαούλην πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκστρατεῖᾳ καὶ τῇ αὐτῇ ἐποχῇ διατάχθη ὁ Ν. Βρατζάνος ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τῶν Ψαρῶν, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἦτο δυνατόν ὁ Ν. Ἀποστόλης, ναύαρχος τῶν Ψαρῶν, τὸν μὲν Ν. Βρατζάνον νὰ διατάξῃ νὰ ταχθῇ ὑπὸ τὸν Μιαούλην πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ, τὸν δὲ Νικόδημον ν' ἀπο-

(2) Καὶ περὶ τοῦ πυρπολισμοῦ κορβέτου ἐν Ἀγία Μαρίνῃ ὑπὸ τοῦ Κανάρη οἱ τότε παρόντες διαψεύδουσιν τὸν ἀπόντα Νικόδημον λέγοντες, ὅσα καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς φυλλαδίοις ἡμῶν, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἐπὶ τοῦ Μαρτίου ἦτο ὁ Γ. Τσαμπάρης ἐν τῇ πρώτῃ, ὁ Α. Δομεστίνης ἐν τῇ μέσῃ καὶ ὁ Α. Κασέτας ἐν τῇ ἑκτῇ πυρποληθέν δὲ τὸ κορβέτον δὲν ἐβύθη διότι τὰ ὕδατα ἦσαν ῥηχά.

(1) Πληροφορίαι προφορικαὶ καὶ ἐγγράφοι συμπολιτῶν ἡμῶν ἐπιμνησκουσιν, ὅτι ὁ Παπανικολῆς ἐν τῇ τοῦ Γέροντος ναυμαχίᾳ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πρὶν ἢ δώσῃ τὸ σημεῖον ὁ ναύαρχος τῶν Ψαρῶν καὶ ἐτελείωσεν τὸ ἔργον, τουτέστιν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν ἐχθρικὸν στόλον καὶ κατετρόμαξεν αὐτὸν πρὶν ἢ φθάσῃ ὁ Νικόδημος.

τρέψη, ως ο ίδιος Νικόδημος να λέγη αποτολμή; Τα ειρημένα αποδεικνύουσιν αριδήλως, ότι τα υπό του Νικοδήμου κατά του Ναυάρχου των Ψαρών ειρημένα είναι ψευδή και αυτόχρονα συκοφαντία.

Μεθ' όλα δε ταύτα αποτολμή να λέγη, ότι τας του Κ. Αποστόλη εκδουλεύσεις εξύμνησε και τον Κανάρην εδικαίωσεν! και εν τω λέγει μόνον ταύτα, προσεπικατηγορεί ίνα ύψωση εαυτὸν λέγων «ὅτι οἱ κατήγοροί του θεωροῦσι τὸν Κανάρην καὶ τὰ Ψαρά ἐν καὶ τὸ αὐτό.» Ὅτι δὲ καὶ αὕτη ἡ κατηγορία δὲν εἶναι ἀληθής, ἀποδεικνύουσιν ἡλίου φαινότατον τὰ φυλλάδιά μου ἐκδοθέντα ἐν ἔτει 1857 καὶ 1858. Μόνον δ' ἐν ἐλησμόνησα τότε νὰ προσθέσω, ὅτι εἰσὶ καὶ τινες παραφράσεις, αἵτινες ὁμοίως τοῖς παρασίτοις φυτοῖς ἀπῆλυσαν τῶν ἀγώνων, τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἐργῶν τῶν ἄλλων Ψαριανῶν.

Λέγων δ' οὗ Νικόδημος, ὅτι «οἱ Ψαριανοὶ κατέθεσαν τὸ λεπτόν των καὶ τὸ αἷμα των», λέγει ἀληθεῖαν ἀδιάφυστον· δὲν λέγει ὅμως πόσα λεπτά, ἢ αὐτὸς, ἢ ὁ Α. Μοναρχίδης συνεισέφερον, ἢ πόσα αἵματα ἔχυσαν! τοῦλάχιστον ἡ οἰκογένεια ἡμῶν προσέφερεν ἐκτὸς μικρῶν μεγάλα πλοῖα ὀκτώ, 6 πολεμικά καὶ δύο πυρπολικά, δηλονότι 4 ὁ πατρικὸς μου οἶκος, 2 πολεμικά καὶ 2 πυρπολικά, ὁ οἶκος τοῦ θεῖου μου Ν. Χ. Δ. Κοτζιᾶ ἐν πολεμικόν, ὁ τοῦ θεῖου μου Χ. Ι. Κοτζιᾶ ἐν, ὁ τοῦ Γ. Χ. Δ. Κοτζιᾶ ἐν καὶ ὁ τοῦ Δ. Ν. Κοτζιᾶ ἐν· ἐκτὸς δ' αὐτῶν χρήματα εἰς ἐκστρατείας καὶ συνεισφοράς, αἵματα δ' οὐκ ὀλίγα καὶ ἀνδρὰς ἀνδραγαθήσαντας· τὸν Δημήτριον καὶ Κωνσταντῖνον Χ. Γ. Κοτζιᾶ, τὸν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸν δὲ ἐν Πάτραις, Σάμῳ καὶ Ἀλλαχοῦ, τὸν Δ. Χ. Ι. Κοτζιᾶ ἐν Κῷ καὶ Ἀλλαχοῦ, τὸν Δ. Γ. Χ. Δ. Κοτζιᾶ ἡρωϊκῶς ἐν τῷ τῶν Ψαρῶν Παλαιοκαστρῷ ἀποθανόντα καὶ λοιπούς. Τὸ περιαιτολογεῖν ὅμως εἶναι μάταιον. Ἐρωτῶμεν δὲ μόνον πόσας ἀμοιβὰς ὁ οἶκος ἡμῶν ἔλαβεν καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι καὶ πλοῖα προσέφερον καὶ χρήματα καὶ αἵματα ἔχυσαν καὶ ἀνδρὰς μέγ' ἀνδραγαθήσαντας ἀνέδειξαν; ἄλλοι ἔχυσαν αἵματα καὶ τὰ στήθη των προέτειναν, ἄλλοι δὲ μεγάλα ἔπραξαν, καὶ ἄλλοι οὔτε χρήματα, οὔτε, πλοῖα οὔτε σώματα θυσιάσαντες καὶ ἀμοιβὰς ἔλαβον καὶ βιβλίου καὶ ἀξιώματα, οἷα οὐδεὶς τῶν μεγάλων θυσιάσαντων καὶ ἀνδραγαθήσαντων ἔλαβεν.

Ὁ Κ. Νικόδημος ὑπέμνησεν, ὡς φαίνεται, ὅτι οἱ Ψαριανοὶ κατέθεσαν τὸ λεπτόν των καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα των, ἵνα ζῇ τὰς πληγὰς τοσούτων συμπολιτῶν του! Ὁ Νικόδημος οὐδέποτε ἀποδέλεων εἰς καλὸν ἀλλ' εἰς τὸ κακὸν πάντοτε τὴν διάνοιάν του στρέφων ἐπινοεῖ κατηγορίας, συκοφαντίας καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια, καὶ ἐν σελίδι 219 τοῦ Α'. Τόμου διηγούμενος «ὅτι ἦτο ἐταιρία τῆς, ἥτις διωργάνιζε τι. Ἐπὶ τέλους εἰς τῶν ἐταιριστῶν (κατὰ Νικόδημον ὁ Κ. Κανάρης) κατήγγειλεν αὐτὴν εἰς τὸν Ν. Χ. Δ. Κοτζιᾶν καὶ Ν. Αποστόλην. Σκοπὸς τῆς ἐταιρίας ἦτο νὰ λάβωσιν οἱ ἐταίρισται τὴν τοπικὴν ἀρχὴν εἰς χεῖρας, νὰ διορίζωσιν ἐξ αὐτῶν βουλευτάς, ναύαρχον, πλοίαρχους τῶν πολεμικῶν πλοίων, καὶ νὰ πέμπωσι παραστάτας, πληρεξουσίου.» «Καὶ ἂν δὲν ἐπροδίδετο ἡ ἐταιρία αὕτη, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοπούμενου· διότι ὁ λαὸς τῶν Ψαρῶν δὲν ἤθελε ποτὲ συγχώρησιν νὰ περιέλθῃ ἡ ἐξουσία εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐσέβετο καὶ δὲν ἠγάπα· δὲν ἠθέλε συγχώρησιν νὰ ἴδῃ τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν πλοίων ἀποβαλλομένους· ὥς ἡθέλεν ἐμποδίσαι τοῦτο.»

Ἐπειδὴ τοῦτου γιγνομένου (ἂν καὶ δὲν εἶχεν ὅλως οὕτω) θὰ ἐπῆρχετο ἡ τῶν Ψαρῶν καταστροφή καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει αὐτὸς ὁ Νικόδημος ἡ τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει αὐτὸς ὁ Νικόδημος (καὶ τοὶ μὴ πιστεύων, ὅτι εἰς ἀνθρώπος δύναται νὰ κληθῇ σωτήρ!) τὸν Κανάρην σωτήρα τῶν Ψαρῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος· χάριν ὅμως τῆς ἀληθείας πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὁ Κανάρης δὲν ἦτο ἐταιριστὴς ἀπ' ἐναντίας· μάλιστα παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐταιριστῶν, ὡς λέγεται, νὰ γίνῃ μέλος τῆς ἐκλεχθισομένης τοπικῆς ἀρχῆς μετ' ἀποστροφῆς ἀπεποιήθη. Ὁ Κ. Νικόδημος ὅμως καὶ τοὶ γνωρίζων τοὺς ἐταίριστας ὡς τὸν τὴν ἐταιρίαν διοργανίσαντα, οὐτ' ἐφανέρωσεν οὐτ' ἐστιγματίσιν, ἀλλ' ἐζήτησε συκοφαντίαν τὸν

Κανάρην νὰ στιγματίσῃ καὶ κηλιδώσῃ ὡς αὐτὴν δῆθεν καταγγείλαντα, χωρὶς καὶ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Κανάρης αὐτὴν κατήγγειλεν! Οἱ δ' ἄρχοντες μετὰ τὴν τῆς ἐταιρίας ἀνακάλυψιν ὑπολαβόντες ἀρχηγούς αὐτῆς τὸν Γ. Καλαφάτην καὶ Ν. Λουμάκην (διότι οὗτοι ἐδείκνυντο ἐν τῷ φανερῷ) ἀπέστειλαν αὐτοὺς βουλευτάς καὶ τὴν ἀρχὴν παρατείνοντες διέλυσαν τὴν ἐταιρίαν.

Ὁ Νικόδημος στρέφει καὶ ἐνταῦθα τὰ βέλη τοῦ φθόνου καὶ τοῦ πάθους ἐμμέσως μὲν κατὰ τοῦ Κανάρη, ἀμέσως δὲ κατ' ἡμῶν «ὕπερθυλῶν τὰς κατ' αὐτὸν τρομερὰς ἐκείνας πληροφορίας, ἃς ἐδῶκαμεν αὐτῷ περὶ τοῦ Κανάρη διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν.» Ὁ τρόπος ὅμως οὗτος αὐτοῦ ὑποκρύπτων αὐτὰς καὶ ἐπομένως «τρομερὰς» παριστῶν, καὶ τοὶ μὴ οὔσας, ἐξ ἄλλου δὲ μόνον ὑπομνήσας, ἀρκεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς πρὸς ἐκδίκησιν προθέσεώς του. Ἀλλὰ διὰ τί τὸ μὲν «τρομερὸν» ἐμνημόνευτε, τὸ δὲ πρᾶγμα ἀπεσιώπησεν; διὰ τί νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα καὶ οὕτω ν' ἀπαλλάξῃ τοῦλάχιστον τὸν Κανάρην τῆς βρεῖας ὑπονοίας, ἀφ' οὗ μάλιστα λέγει, ὅτι δὲν παρεδέχθη αὐτάς; μὴ παραδεχθεὶς δὲ, διὰ τί ὑπέμνησεν; Ἐπειδὴ δὲ ἐνδέχεται νὰ μείνῃ ὑπονοία τις περὶ Κανάρη, ὅτι τῷ ὄντι ἐπραξέ τι κακόν, ἡξιώσαμεν νὰ ἐμψώμεν εἰς συζήτησιν, ἄλλως περὶ ἡμῶν ἠθέλαμεν ρίψῃ κατὰ πρόσωπον τὰς ἀναιδέας ταύτας ψευδολογίας του. Ἀλλ' ἔστω, ὅτι ἐδῶκαμεν πληροφορίας· τί νὰ εἴπω ἐδῶκαμεν; εἰ μὲν ἐμπιστευτικῶς, εἶναι τιμίου καὶ χρηστούτους ἀνδρὸς νὰ φανερόνῃ; οὕτω δὲν ἀνατρέπεται ἡ κοινωνία; ἀλλὰ ποῦ χρηστότης ἦθ' ὡν καὶ τιμὴ τῷ Νικόδημῳ ν' ἀποδοθῇ; εἰ δὲ μὴ ἐμπιστευτικῶς, τί νὰ εἴπω ἡδυνάμεθα πληροφορίας νὰ λάβωμεν; ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἢ ἐκ παραδόσεως; εἰ μὲν μὴ ἐξ ἰδίας (διότι ἡ ἡλικία ἡμῶν εἰς τοῦτο δὲν συνεχώρει) ἀλλ' ἐκ παραδόσεως, ἀπὸ ποῖον ἄλλον πάρεξ ἀπὸ τὸν σοφὸν περὶ τὰς κατηγορίας καὶ συκοφαντίας Νικόδημον! εἶδε μὴ ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἔλαβόμεν, τίς ἡ χρεια νὰ ζητήσωμεν νὰ πείσωμεν αὐτὸν φιλοσοφικῶς, ἐπιστημονικῶς, φιλογικῶς, «ἀφ' οὗ ἡμεῖς δὲν ἐπείσθημεν; διότι ἂν ἐπειθόμεθα, τίς ἡ χρεια νὰ ζητήσωμεν νὰ πείσωμεν αὐτὸν εἰς δημοσίευσιν, ἀφ' οὗ πρὸ αὐτοῦ ἐγράψαμεν καὶ νὰ γράψωμεν ἡδυνάμεθα; κατ' ἃς δ' ἐσχηματίσαμεν πεποιθήσεις περὶ Κανάρη, κατ' αὐτάς καὶ ἐγράψαμεν, δι' ἃς ὅμως ὁ Νικόδημος κατηγορεῖ ἡμᾶς λέγων» ὅτι τὸν Κανάρην καὶ τὰ Ψαρά θεωροῦμεν ἐν καὶ τὸ αὐτό.» Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ τῶν ἐθνῶν ἱστορία μνημονεύει κατηγορίας καὶ κατηγορίας βρεῖας κατὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν αὐτῶν καὶ νομίζομεν, ὅτι φθονερὸν ὑπάρχει φύσει τῷ ἀνθρώπῳ, δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον τοιούτου εἶδους κατηγορίας καὶ κατὰ τοῦ Κανάρη νὰ ἐπενόηθησαν. Οὐδεὶς ὅμως ἀπετόλμησεν νὰ δείξῃ αὐτὸν ἄτιμον, νὰ παραστήσῃ προδότην καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια, εἰ μὴ μόνος ὁ Νικόδημος! καὶ μόνος οὗτος! Ὅλοι οἱ συμπολιταὶ ἡμῶν συνδιαλλέγονται μετ' ἀλλήλων καὶ περὶ τοῦ ἀγῶνος κρίνοντες, ἐπικρίνοντες καὶ κατακρίνοντες καὶ πράγματα καὶ πρόσωπα. Πολλάκις καὶ ἐγὼ παρευρέθην ἐν τοιαύταις ὁμιλίαις καὶ παρὰ πολλῶν ἡκούσα καὶ περὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῶν Ψαρῶν. Πολλάκις ἡκούσα περὶ τοῦ Κανάρη παρὰ πλείστων, παρὰ τῶν ἐν τῇ λέμβῳ του εὐρεθέντων καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅλων συμφώνως ἐπιβεβαιούντων, ὅτι ὁ Κανάρης καὶ ἄλλοι πλοίαρχοι πυρπολικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Νικόδημος, ἔλαβον ἀπλῶς ἄδειαν νὰ ὑπάγωσιν μετὰ τὰς λέμβους των πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῶν Ψαρῶν μετὰ τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἅμα πνεύση ἄνεμος νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως εἰς τὰ πυρπολικά των. Ὁ Κανάρης μετὰ τὴν λέμβον του μεταβάς ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου ἦλθεν εἰς τὸ τοῦ Μαρζάκη ἀκρωτήριον. Ἐκ τοῦ πλοῦ δὲ κεκμηχότες ἐστάθησαν ἐκεῖ καὶ ἔφαγον· ὀλίγον δ' ἀναπαυθέντες ἀπῆλθον ἐκεῖθεν, πρὶν ἢ πλησιάσῃ ὁ Τουρκικὸς στόλος εἰς τὴν νήσον, εἰς τὸ τοῦ Μαστρογεώργη νησιδίου κείμενον δυτικῶς, ὅθεν ὁ Κανάρης κατεσκόπευε τὸν ἐρχόμενον ἐχθρικὸν στόλον, ὅστις πλησιάσας ἤρξατο τὸν κανονοβολισμόν. Ὁ Κανάρης

ἐζήτησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ κανονοβολουμένον μέρος, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ προβῇ εἰμὴ ἕως εἰς τὸν Ταρσανᾶν μέρος κείμενον βορειότερον τοῦ νησιδίου τοῦ Μαστρογεώργη· κατὰ τὴν διάβασίν του δ' ἤκουσεν ἀπὸ μίαν φρεγάταν, ὅτι οἱ Τούρκοι εἶχον ἀπόφασιν ν' ἀποβῶσιν, ὡς καὶ ἀπέβησαν· ὁ δὲ Κανάρης μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ μηδὲ νὰ σταθῇ, ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει σταθμεῖον πυρπολικόν του.

Ἐκ τῶν ειρημένων ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Κανάρης μετέβη μετὰ τὴν λέμβον του εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς νήσου, ὅτι διαταγὴν ἐν τινὶ ὠρισμένῳ μέρει νὰ σταθῇ δὲν ἔλαβεν, ἀλλ' ἀπλῶς ἄδειαν εἰς ὅποιον μέρος ἤθελε νὰ μεταβῇ καὶ σταθῇ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Μαρζάκη ἀκρωτηρίῳ τὴν προτεραιάν τῆς τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου ἐλεύσεως ἐστάθη καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεχώρησεν, ὅτι κατὰ τὸν κανονοβολισμόν προχώρησε μέχρι τοῦ Ταρσανᾶ καὶ ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ δυτικοῦ τῆς νήσου εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει πυρπολικόν του.

Ἐνταῦθεν γίνεται ἡλίου φαινότατον, ὅτι περὶ Κανάρη οὔτε «τρομερὰ» πληροφορία οὔτε «τρομερὰ» κατηγορία δύναται νὰ λάβῃ χώραν καὶ νὰ ἐπινοηθῇ, ἃς ὑποῦλως ὁ Κ. Νικόδημος προσάπτει αὐτῷ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Κανάρης δὲν εἶχε διαταγὴν νὰ σταθῇ ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ, ὡς ἀπεδείχθη, δὲν δύναται νὰ προσαφθῇ αὐτῷ καὶ κατηγορία τις περὶ λειποταξίας ἐπομένως καὶ περὶ καταστροφῆς τῶν Ψαρῶν ἐνεκα λειποταξίας, ἂν ἦτο δυνατόν καὶ ἡ ὑποχώρησις λειποταξία νὰ κληθῇ καὶ ἐπομένως καταστροφή ἐνεκα λειποταξίας! οὕτω λοιπὸν καὶ «τὸ τρομερὸν» κατὰ Νικόδημον δευχθὲν ὅλως ἐκφανίζεται. Ὁ Νικόδημος ζητῶν νὰ εὖρῃ ὕλην κατηγορίας κατὰ τοῦ Κανάρη δὲν ἔπαυε διανοομένου, ἐρωτῶν καὶ ἀνακρίνων, ἰδίως δὲ τοὺς ἐν τῇ λέμβῳ τοῦ Κανάρη τότε εὐρεθέντας, ὡς τοῦτο ἐμάθομεν ἐξ ἀνακριθέντων ὑπ' αὐτοῦ, ἵνα μαθῶν, ὡς ἐκ τῶν ἀνακρίσεών του ἀποδεικνύεται, ἐξαγάγῃ καὶ στηρίξῃ τὰς δύο ταύτας ἀνυπάρκτους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, γελοίας, ὡς ἀποδεικνύεται, κατηγορίας. Μὴ δυνήθεις ὅμως, ὡς φαίνεται, νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοπούμενου καὶ αὐτὸν νὰ ἐκδικηθῇ, ἔστρεψε τὰ βέλη τῆς ἐκδικήσεως κατ' ἡμῶν λέγων «ὅτι δῆθεν ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πείσωμεν νὰ παραδεχθῇ αὐτάς.» ὅσα δὲν φθάνει ἡ Ἀλεπού, κατὰ τὴν δημῶδη, παροιμίαν, τὰ κάμνει κρεμαστάρια. Τοιαῦτα λέγων καθίσταται τῷ ὄντι γέλωτός τε ἅμα καὶ λύπης ἄξιος· οἱ δ' ἀναγνώσται ἃς κρίνωσιν, ἂν ἡμεῖς ἠδικήσαμεν αὐτὸν, ἢ αὐτὸς εαυτὸν ἠδίκησε τηλικαύτας κατηγορίας καὶ συκοφαντίας κατ' ἡμῶν ἐκτοξέων· ἃς κρίνωσιν ἂν αὐτὸν ἡμεῖς ἀδικώμεν, ἢ αὐτὸς εαυτὸν ἀδικῇ δεικνύς εαυτὸν ἐμπαθέστατον καὶ φιλεκδικώτατον, ὡς οἱ γινώσκοντες αὐτὸν ὁμολογοῦσι· διότι αὐτὸς ἀπὸ 50 καὶ 60 ἐτῶν μνησικακῶν ἐκδικεῖται κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἀπόρροια δὲ τῆς φύσεώς του, καὶ ὅπερ ἡμεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνὸς συμπολίτου ἡμῶν μετ' ἀποστροφῆς ἡκούσαμεν «τὸν ἐχθρόν σου καιροφυλάκει καὶ ὅταν εὖρης εὐκαιρίαν πνίξῃ τον»· εὖρε λοιπὸν εὐκαιρίαν νὰ πνίξῃ μετὰ τοῦ Κανάρη καὶ ἐμέ· διότι μετὰ θεωρεῖ πρόσκομμα τῶν πολιτικῶν σκοπῶν του· ἡπατήθη ὅμως τὰ μέγιστα· διότι τὸ ὕδωρ, ὅπερ διὰ τοῦ πῆχεώς του (δι' οὗ ἡπεῖλει νὰ καταμετρήσῃ τὸν Κανάρην) κατεμέτρησεν, ἦτο ἀνεπαρκές.

Συκοφαντῶν δὲ καὶ τὸν θεῖόν μου Ν. Χ. Δ. Κοτζιᾶν καὶ τὸν Ν. Αποστόλην διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ψαριανῶν πραγμάτων ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν, διατί δὲν ἀνέφερε καὶ τὰ αἷτια τῆς τούτων ἀπομακρύνσεως; διὰ τί ἀπέκρυψε τὰ αἷτια, τὰ προκαλέσαντα τὴν ἐχθρικὴν θέσιν τῆς τότε Διοικήσεως πρὸς τὴν πρὸ τῆς καταστροφῆς τῶν Ψαρῶν Βουλὴν; διὰ τί δὲν ἐξιστόρησε τὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πολιτικῆς τῆς Εὐβοίας προκαλέσαντα αἷτια; διὰ τί δὲν ἀπεκάλυψε τὰ αἷτια τῆς δυσμενοῦς θέσεως τῶν Ψαρῶν καὶ τῆς Ὑδρας πρὸς ἀλλήλας; διὰ τί ἐκρυψε τὰ αἷτια, τὰ προκαλέσαντα τὴν εἰς Τσανταρλί ἐκστρατείαν, τὴν εἰσχωρήσανσαν καὶ ἐπικρατήσανσαν διαίρεσιν εἰς Ψαρά, τὴν διαφωνίαν περὶ τῶν τῆς ὑπερασπίσεως μέσων, καὶ τέλος τὴν τῶν

Ψαρών καταστροφήν, Μνημονεύσας δὲ τὸν λόγον τοῦ Καίρη καὶ τὴν περὶ ἐκπλεύσεως τοῦ στόλου ἰδέαν του, διὰ τί ἀπεσιώπησε τὸν ἐν τῇ τῶν προϋχόντων συνελεύσει λόγον καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ θείου μου καὶ τῶν ὁρθῶς φρονούντων περὶ τῆς τῶν πλοίων ἐκπλεύσεως; διὰ τί δὲν ἀνέφερε τὰ ἀληθῆ αἰτία τοῦ τῶν πλοίων ἀποπισμοῦ, ἀλλ' ἀναφέρει ὡς αἰτίαν τὴν μὴ ἔλυσιν τῶν συναδέλφων ἡμῶν; Ἐὰν ταῦτα τὰ ζητήματα ἔλυσεν καὶ ἡδύνατο, ἂν ἦτο φιλαλήθης, ἐξ ἅπαντος δὲν ἠθέλε συκοφαντήσει τὸν Θεὸν μου καὶ τὸν Ν. Ἀποστόλην διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των, ἀλλὰ τὰ μέγιστα δικαιώσει καὶ ἐπαινήσει. Αἱ ποιητικαὶ μεταφοραὶ εἶναι μὲν καλὰι, εἰς τὴν ἱστορίαν ὅμως ἀνοίχεται. Ἡ ἀπόφασις τῶν Ψαριανῶν ἦτο τῷ ὄντι Λεωνίδεος καὶ ἀνωτέρα· αὕτη ὅμως τὰ Ψαρὰ δὲν ἔσωσεν. Ἡ γνώμη τὸ νὰ πολεμήσωσι τοὺς ἐχθροὺς ἐπὶ τῆς νήσου δὲν ἦτο κοινή, ὡς λέγει ὁ Νικόδημος κρύπτων τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' οὐδὲ ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος προήλθεν. Ὁ Κ. Νικόδημος γινώσκει καλῶς τὴν σωτήριον ἐκείνην τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῶν ὁρθῶς φρονούντων γνώμην, ἥτις ὅμως δυστυχῶς δὲν ἴσχυεν. Ταῦτα δὲ διὰ τί ὁ Νικόδημος ἀπέκρυψεν; δι' ὃν λόγον καὶ τὰ ἄλλα διέστρεψεν; Εἰπὼν, ὅτι ὁ Θεὸς μου ἦτο τὸ πηδάλιον τῶν Ψαρῶν, τὴν λέξιν ταύτην δὲν ἐπενόησα, ἀλλ' ἤκουσα παρ' εἰδότην καὶ αὐτοῦ τοῦ Κανάρη καὶ ἐξήγαγον ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἐὰν ὁ Νικόδημος ἦτο φιλαλήθης, ἐξ ἅπαντος ἠθέλεν ὁμολογήσει, ὅτι ὁ Θεὸς μου καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατ' αὐτὴν ἦτο τὸ πηδάλιον, καὶ οἱ ὅμοιοι του ἐκράτουν αὐτὸ, τὰ Ψαρὰ οὐτ' ἐκινδύνευσαν, οὐτ' ἐφοβοῦντο νὰ καταστραφῶσι, μάλιστα δὲ διαπράξαντα μέγιστα ἔργα εἰς μεγίστην δόξης περιωπὴν προήχθησαν. Ὁ Νικόδημος κάμνει μνείαν τῶν ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ καταχωρισθέντων ἐγγράφων· τῷ ὄντι ὑπάρχουσιν ἐγγράφα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τοῦ Ν. Ἀποστόλη πρὸς τοὺς συμπολίτας των καὶ αὐτῶν πρὸς αὐτοὺς· τὰ ἐγγράφα ὅμως ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅπερ ὁ Νικόδημος δὲν κατεχώρησεν εἶναι πλήρη πατριωτικῶν καὶ εἰλικρινῶν αἰσθημάτων· μόνος δ' ὁ Νικόδημος ὑπ' ἐποψίν φατριαστικὴν καὶ μὲ ὅμμα πάθους ἐρμηνεύων αὐτὰ καὶ τὴν ἐννοίαν αὐτῶν διαστρέφει καὶ αὐτοὺς ἀδίκως συκοφαντεῖ, λησμονήσας, ὅτι ὁ ἱστορὼν τίθεται ὑπεράνω παντὸς φθόνου, καὶ συκοφαντίας δὲ πλάττων οὐδαμῶς οὐδέποτε εὐρίσκει δικαιολογήσιν· βέλων δὲ νὰ δικαιολογήσῃ μόνον ἑαυτὸν καὶ ν' ἀποδείξῃ ἀριστεύσαντα, προσκαλεῖ μάρτυρας τοὺς τὴν ἀποδοκιμασίαν ὑπογράψαντας, ἰδίως δὲ τὸν γενναῖον καὶ πλοίαρχον πυρπολικῶ (οὐδέποτε ὅμως βαθμὸν ἢ ἄλλην τινα ἀμοιβὴν λαβόντα) Γεώργιον Κουτζοδόνην περὶ τῆς κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ναυμαχίας, ἔν' αὐτὸν καταδείξῃ καὶ ἀνακόλουθον καὶ μηδενὸς λόγου ἄξιον! Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλοι γενναῖοι πυρπολισταὶ καὶ μὴ πυρπολισταὶ παρευρεθέντες ἐν ἐκείνῃ τῇ ναυμαχίᾳ ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ Νικόδημος πρὸς τὴν χονδρὴν ἄμμον κινδυνεύσας ἐπυρπόλησε τὸ πυρπολικὸν τοῦ χωρὶς ὅμως ν' ἀπολέσῃ τινὰ τῶν συντρόφων του, ὡς οὐδένα ἀπὸ τοῦ 1823 μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος, κατὰ τὰς ὁμολογίας καὶ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν ἡμῶν, ἀπώλεσέ ποτε· ὁ δὲ Κανάρης ὁρμήσας εἰς τὴν τάξιν τοῦ στόλου, χαλάσας ἔφερε τὴν νίκην, κυκλωθεὶς δὲ ὑπὸ πολλῶν τῆς γραμμῆς πλοίων καὶ ἀπολέσας τὸ πυρπολικὸν τοῦ μόλις διεσώθη εἰς τὸ τοῦ Κριεζῆ πλοῖον, τέσσαρες ἄνδρας ἀπολέσας καὶ ὁ ἴδιος ἐν τῇ χειρὶ ὑπὸ σφαίρας τουφεκίου πληγωθεὶς. Ἐν ᾧ δ' ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα, ὁ βίος του, οἱ λόγοι του καὶ τὰ ἔργα του εἶναι αὐτόχρημα ἀγυρτεία, ἔπειτα παρκαπονεῖται, ὅτι ἡ ἀποδοκιμασία ἀναφέρει καὶ τὴν καταγωγὴν του ποταπὴν καὶ τὰ ἔργα του ὅλως ἀσήμαντα! Δὲν ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος Νικόδημος ἐν σελίδι 27 καὶ 28 τοῦ Β'. Τόμου, ὅτι ἦτο αὐτὸς ἀπὸ τοῦ 1821—1823; διότι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλαφάτου, ὡς τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς Ψαριανοὺς· κατὰ δὲ τὸ 1823 διωρίσθη κατὰ σύστασιν τοῦ Α. Παπανικολῆ, τὸν ὁποῖον τῶρα συκοφαντεῖ ἀγνωμόνως, πλοίαρχος πυρπολικῶ καὶ συνεξεστράτευσεν εἰς τὸ

Αἰγαῖον καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν Ψαρῶν καταστροφήν εὐρέθη ἐν τῇ τῆς Κῶς καὶ τοῦ Γέροντος ναυμαχίᾳ 24 καὶ 29 Αὐγούστου 1824. Τῇ δὲ 24 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπυρπόλησε κορβέτον, ὡς διηγείται ὁ ἴδιος ἐν σελίδι 66 τῶν ἀπομνημονευμάτων λέγων « κολλήσας τὸ πυρπολικὸν τοῦ εἰς αὐτὴν (κορβέταν) διέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὴν πυριταπολήκην καὶ ἀνεβρίφθη αὐτανδρὸς ὁμοῦ μὲ τὸ πυρπολικόν, δὲν ἐφάνη δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔχνος τῶν δύο ἡνωμένων πλοίων εἰμὴ μόνον τὸ κάτω μέρος τοῦ σκάφους τοῦ πυρπολικῶ κειόμενον. Εἰς τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο συμβᾶν οἱ πυρπολισταὶ μόλις εἶχον κόψει τὰ σχοινία τῆς λέμβου διὰ ν' ἀπομακρυνθῶσιν ὁ πάταγος τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ὕψωσε τὰ κύματα καὶ τὰ ἐκσφενδονισθέντα τεμάχια ἐπανεπίπτον ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς λέμβου, ἀλλ' οἱ πυρπολισταὶ διεσώθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἐκ Σπετσῶν Γαῖκα Τσοῦπα.» Καθ' ἃς ὅμως ἔχομεν πληροφορίας συμπολιτῶν ἡμῶν ἐκεῖ τότε εὐρεθέντων, ὁ Νικόδημος συνεκρούσθη μετὰ τινος ἐχθρικοῦ πλοίου· διότι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἦτο σκότος βαθύ· καὶ τὸ μὲν ἐχθρικὸν πλοῖον βυθισθὲν δὲν ἐφάνη, τὸ δὲ πυρπολικὸν μόνον ἐφάνη καίόμενον, ὡς καὶ ὁ ἴδιος Νικόδημος ἐπιβεβαίωσι. Ἐπειδὴ ὅμως δύο πλοίων συγκρουομένων τὸ μικρότερον καὶ ἀσθενέστερον βυθίζεται, γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ βυθισθὲν δὲν ἦτο κορβέτον ἀλλὰ πλοῖον καὶ μικρότερον καὶ ἀσθενέστερον τοῦ πυρπολικῶ. Ὁ δὲ Νικόδημος λέγων, ὅτι τὸ κορβέτον δι' ἐκπυρσοκροτήσεως ἀνεβρίφθη αὐτανδρὸν ὁμοῦ μὲ τὸ ἡνωμένον πυρπολικόν, ἐξ ἐτέρου δ' ὅτι τὸ πυρπολικὸν ἐφάνη καίόμενον, πίπτει εἰς ἀντίφασιν ἀποδείκνυσαν τὰ εἰρημένα ἐπινενοημένα καὶ ἐπομένως ψευδῆ, ὡς ψευδῆ εἶναι καὶ τὰ εἰρημένα « ὅτι τὰ ἐκσφενδονισθέντα τεμάχια ἐπανεπίπτον καὶ ἐπὶ τῆς λέμβου »· διότι τοῦτο ἂν συνέβαινε, καὶ ἡ λέμβος ἠθέλε καταστραφῇ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἄνθρωποι, ἡ τοῦλάχιστον πολλοί, θὰ ἐφορεύοντο καὶ ἐπληγόνοντο οὐδὲν ὅμως τούτων, ὡς τοῦ θαύματος ἔγινεν! διὸ δικαίως οἱ παρευρεθέντες καὶ τότε καὶ νῦν ἐτι ἰσχυρίζονται, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοῖον δὲν ἦτο κορβέτον, ἀλλ' ἄλλοι μὲν φορτηγόν, ἄλλοι δὲ γαλιῶτα, ἄλλοι λεῦκα καὶ ἄλλοι πλοῖον κατὰ φαντασίαν. Ὁ Μιαούλης ἐκθέτει, ὅτι εἰς Κωσταντῆς Ψαριανὸς ἐπυρπόλησεν ἐν κορβέτον. Ὁ Μιαούλης ἐκθέτει καὶ τῷ 1822, ὅτι ὁ Πιπίνος ἐπυρπόλησεν ἐν ἑτερον δίκροτον· διότι οὕτω συνέφερε τότε· μετὰ ταῦτα ὅμως ἡ ἐκθεσις αὕτη περὶ Πιπίνου δὲν ἐπεκυρώθη ὡς καὶ ἐκείνη περὶ Κωσταντῆ Ψαριανοῦ (δηλ. τοῦ Ν. κολήμου)· διότι οἱ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ πράγματα γνωρίσαντες ἠκύρωσαν τὰς φήμας, ἐφ' ὧν αἱ ἐκθέσεις ἐστηρίζοντο. Τῷ δὲ 1825 ἐδόθη αὐτῷ πυρπολικὸν καλούμενον Πατρία· ἀχρήστου δὲ τούτου ὄντος ἐδόθη αὐτῷ ἑτερον, ὅπερ μὴ πυρποληθὲν μέχρι τοῦ 1828 ἐπεκλήθη ἀ θ ἄ ν α τ ο ν ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Καὶ ἂν ὁ Νικόδημος οὐδὲν κατόρθωμα νὰ ἐπιδείξῃ δύναται, ὡκοδόμησεν ὅμως ἐν Αἰγίνῃ ἀνεμόμυλον, μετὰ ταῦτα ἐναυπήγησε πλοῖον καὶ ἐν Εὐβοίᾳ ἠγόρασε κτήματα· τῷ δὲ 1829 εἰς τὸν Α. Μαυροκορδάτον προσκολληθεὶς διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ διευθυντῆς τοῦ Κύμβρου εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ναυπάκτου, μετέπειτα εἰς τὸν ναύσταθμον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔλαβε καὶ βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ Α. Παπανικολῆ. Ποῖος ὅμως ἠθέλε πιστεύει ἀκούων, ὅτι ὁ ταπεινὸς Νικόδημος ἐζήτησε νὰ σφετερισθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανάρη ἐν Τενέδῳ πυρποληθὲν δίκροτον! Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, ὅτι φίλος τις τοῦ Κανάρη διὰ τῆς ἐφημερίδος ἀφῆρεσε τοῦτο ἀπὸ τοῦ Νικοδήμου, ὅστις ν' ἀπαντήσῃ δὲν ἐτόλμησεν, εἶπεν ὅμως, ὡς λέγεται, « τίς τοῦτο λέγει; » Ποῖος δ' αὖθις δὲν θέλει ἀπορήσει ἀκούων, ὅτι ὁ Νικόδημος μεταβάς ἐσχάτως εἰς Σύρον ἔν' ἀποτρέψῃ τοὺς συμπολίτας του τοῦ νὰ δημοσιεύσωσι τὴν κατὰ τῶν ὑπομνημάτων του ἀποδοκιμασίαν, διέδωκε διὰ τῶν συγγενῶν του, ὅτι θέλει γίνῃ, ἡ γενόμενος πρωθυπουργός καὶ ὑπουργός τῶν ναυτικῶν θέλει δώσει θέσεις, βαθμοὺς καὶ λοιπὰ! Ἐκτὸς τοῦ Α. Κεφάλαι καὶ Ν. Λουμάκη πεισθέντων καὶ τὰς υπογραφὰς των ἀποσυράντων ὅλοι οἱ λοιποὶ τὸν κατεφρόνησαν.

Τὰ εἰρημένα ἀπέδειξαν, ὅσα εἶπομεν περὶ αὐτοῦ, τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων του· εἶπομεν ταῦτα μὲ βαθεῖαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν λύπην· ἠναγκάσθημεν ὅμως εἰς τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ προκληθέντες. Πολλὰ παραλείποντες παρατηροῦμεν, ὅτι ὅσα ὁ Νικόδημος ἐν σελίδι 104 καὶ 105 τοῦ περὶ κατασκευῆς ὑπομνήματος λέγει « ὅτι δηλονότι ἐφευρετὰς μπουκαπόρτας, τὴν θυρίδα καὶ πλεῖστα ἄλλα » διαψεύδονται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν· διότι πάντες οἱ πυρπολισταὶ ἐγνώριζον ὅσα καὶ αὐτός, καὶ ὅτι ἕκαστος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ κατεσκεύαζε τὸ πυρπολικόν του. Πρὸς τοιοῦτον δ' ἄνδρα ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωσιν οἱ συμπολιταὶ τοῦ ὑπόληψιν καὶ νὰ δώσωσι τὰς ψήφους των, ὡς ὁ ἴδιος ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ὑπομνήματός του καὶ ἐν τῷ 13 ἀριθμῷ τοῦ Μέλλοντος τῆς Ἀνατολῆς ἰσχυρίζεται; Ἐὰν ἔχῃ ἐπιστολάς, διὰ τί δὲν δημοσιεύει, ὅπως γίνωσι γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν γραψάντων; διὰ τί δὲν γνωστοποιεῖ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν, οἵτινες ἐπέπληξαν τοὺς πατέρας των τοὺς υπογράψαντας τὴν ἀποδοκιμασίαν; Παράδοξον δ' ὅτι καὶ ἐμὲ προσκαλεῖ μάρτυρα! Ἐγὼ προϊδὼν τὴν διαίρεσιν ζημιόωσαν τὸν συνοικισμὸν καὶ σκεφθεὶς τίνι τρόπῳ αὕτη δύναται νὰ ἀπομακρυνθῇ εὖρον εὐλογον νὰ προτείνω εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὑποψηφίους ἀγωνιστὰς ἐκ τῶν ἐν Σύρῳ, Χαλκίδι καὶ Νέοις Ψαροῖς, ὡς καὶ ἐπρότεινα. Ὁ Σταματάρης ἄνευ προηγούμενης μετ' ἐμοῦ συνενοήσεως, σύμφωνος εὐρεθεὶς ἀνέφερεν ἐν τῇ μετὰ τοῦ Σίμου ὁμιλίᾳ του μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸν Νικόδημον· ὁ δὲ Σίμος ἐπρότεινεν εἰς τὸν Νικόδημον, ὅστις ἀπεποιήθη δι' οὗς αὐτὸς γινώσκει λόγους. Τὸ ζήτημα δὲ δὲν εἶναι, ἂν ἡ Κυβέρνησις ἠθέλεν αὐτὸν, ἀλλ' ἂν οὕσης ἐκλογῆς ἐλευθεράς ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν του· Καὶ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, ὅτι οὐδεὶς ποτε ἀνέφερεν αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πληρεξουσίων ἐκλογῇ τῷ 1843 καὶ ἐν τῇ τῶν βουλευτῶν τῷ 1844 καὶ 1849. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωσιν ὑπόληψιν εἰς αὐτὸν οὐδὲν ἱερὸν οὐδὲν ὅσιον ἔχοντα, ἀλλ' ἀσυστόλως ὑβρίζοντα, συκοφαντοῦντα πάντα, ἰδίως δὲ τοὺς υπογράφαντας « τυφλὰ ὄργανα καὶ ἐλεεινὰ ὄντα » ἀποκαλοῦντα! Ἀρνούμενος δὲ τὴν τῶν Ψαρῶν ἀριστοκρατείαν ἐπὶ πραγμάτων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τίτλων στήριζομένην δὲν λέγει, ἂν ποτε εἰς τὸ τοῦ Πασιότα καφφενεῖον εἰσῆλθον, ἢ εἰς τὸ τῆς δημογεροντίας κατὰστημα, ἢ εἰς τὰς τῶν προϋχόντων συνελεύσεις; δὲν ὑβρίζει τοὺς συμπολίτας του λέγων, ὅτι διὰ τῶν ὑπομνημάτων του ἔδωκεν αὐτοῖς, ὁ ἀγράμματος, ὑπόληψιν καὶ τίτλον; δὲν εἶναι γελοῖος ἰσχυρίζομενος, ὅτι οἱ ἀποκηρύξαντες τὰ ὑπομνήματά του ἀπώλεσαν τὰ δικαιώματά των; περιέμενον παρ' αὐτοῦ νὰ μάθωσιν οἱ ἀγωνισταὶ καὶ οἱ δικαιοῦχοι τὰ δικαιώματά των ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας ἐγγράφα τῆς διοικήσεως; περιέμενον ὁ Κ. Κανάρης, ὁ Γ. Μανιάτης, ὁ Δ. Νικολάρας καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐν Σάμῳ μετὰ τοῦ Κανάρη συνεπολέμησαν νὰ δικαιωθῶσι παρὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Νικοδήμου; Τίνος καταδέχονται οἱ συμπολιταὶ ἡμῶν νὰ γίνωσιν « ὄργανα », ὡς αὐτοὺς ἀποκαλεῖ; βεβαίως οὐδενός· ἔχοντες συνείδησιν τῶν πράξεων καὶ τῆς ἀξίας των εἶναι τοῦ μὲν καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς ὑπέρμαχοι; τοῦ δ' αἰσχροῦ καὶ τοῦ ψευδοῦς πολέμιοι. Συκοφαντεῖ τοὺς συμπολίτας του, ὅτι ζητοῦσι τὴν πολιτικὴν του ὑπαρξίν νὰ καταστρέψωσιν! δὲν λέγει δὲ ποῖαν ποτε εἶχεν ἢ ἔχει πολιτικὴν ὑπαρξίν; Συκοφαντεῖ τὸν Κανάρην, ὅτι τὸν ἔπαυσε τῆς θέσεώς του! δὲν ἐρωτᾷ τὸν Γ. Ζωχιὸν νὰ μάθῃ ποῖος τὸν ἔπαυσεν, ὁ Κανάρης, ἢ οἱ τοῦ Κανάρη προκατοχοὶ τὴν θέσιν του καταργήσαντες; δὲν ἐρωτᾷ ἡμᾶς, οἵτινες τῷ 1849 μεσιτεύσαντες εἰσηγάγομεν εἰς τὸν Κανάρην, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, καὶ μισθοὺς καθυστεροῦντας καὶ θέσιν, ὡς καὶ τῷ 1843 διώρισεν προσωρινὸν διευθυντὴν τοῦ ναυσταθμοῦ; Συκοφαντεῖ καὶ ἡμᾶς, ὅτι μικροῦράδιουργίας ἐπιδιώκομεν! δὲν λέγει ὅμως, ἂν ἐζήτησα νὰ γίνω βουλευτὴς ἢ ἄλλοτε, ἢ πότε ἔγινα πρόσκομμα τῶν πο-

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ερμούπολις τήν 6. Οκτωβρίου 1862.

λιτικῶν σκοπῶν του; ἀπ' ἐναντίας μάλιστα καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Σταματάρας καὶ ἄλλοι φίλοι ἐξητήσαμεν καὶ τὴν διαίρεσιν νὰ κωλύσωμεν καὶ εἰς ταῖς κλάς εἶμεθα συνεργοὶ καὶ τὴν ἐκλογὴν ὑπὸ τῆς βουλῆς μέλλουσιν δικαιοδοτεῖν νὰ καταδικασθῇ νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὡς καὶ χάριν τοῦ δικαιώματος ὑποστηρίξαμεν.

Ὁ Νικόδημος ἦτο μέλος τῆς συνοικιστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ συνήργησε τὸ κατὰ δύναμιν, αὐτὸς ὅμως οὔτε τοὺς νόμους ἐξέδωκε καὶ τὰ διατάγματα, οὔτε τὸν δῆμον, ὡς ἄλλοι, ἐβόηθητεν, ἀλλ' εἰς συμφέροντα καὶ συμπαιδείας ἀποδίδων διὰ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας του, ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, καὶ αὐτὸν μᾶλλον ἐβλαψεν, ἢ ὠφέλησεν καὶ τὸν συνοικισμὸν.

Ἄν δ' ὁ Νικόδημος, ὁ καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν μου ἱκανότητα καὶ τὰ ἔργα μου, ἐκδοθέντα τε καὶ ἐκδοθησόμενα, προσβάλλων, ἦναι ἱκανὸς νὰ κρίνῃ, ἀφίνω εἰς τοὺς ἀναγνώστας· διότι αὐτοὶ δύνανται καὶ νὰ κρίνωσιν, ἂν ὁ γράψας ἐξ ἀνικανότητος, ἢ ἐκ κακοβουλίας ὀρμώμενος ἔγραψεν ὅπως ἔγραψεν. Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦναι ταῦτα γεγραμμένα, οὐδεὶς θέλει ἀρνῆσθαι, καὶ ὅτι τὸ ἀριστεῖον ἀπὸ τῶν Ψαρῶν ἀφαιροῦσι καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν ἐξουδενοῦσιν.

Τὰ ἐνδοξα τῶν Ψαρῶν ἔργα, ὁ βίος, τὰ ἦθη, ἡ φιλοπατρία, ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρως καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια δὲν ἐπήγασαν πάντως ἐξ ἀνθρώπων ὁμοίων τῷ Νικόδημῳ, τοῦτέστι μικροπονήρων, ἀλλ' ἐξ ἀνδρῶν μεγαλεπήβολων καὶ φιλελευθέρων, οἵτινες μισοῦντες τὴν τυραννίαν καὶ ἀγαπῶντες τὴν ἐλευθερίαν κατέφευγον εἰς τὴν ξηρὰν τῶν Ψαρῶν γῆν, ἐν ᾗ ἡ ἐλευθερία σχολάσασα καὶ ῥιζωθεῖσα παρήγαγε τοὺς καρποὺς ἐκείνους, οὓς καὶ οἱ νῦν θαυμάζουσι καὶ οἱ ἔπειτα θέλουσι θαυμάζει.

Ἡ ἀληθὴς ἱστορία ἐξελέγχουσα τὰς πράξεις ἐκάστου ἀδεκάστως, εἶναι καὶ μόνη ἀρμοδίᾳ οὐ μόνον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῖς καλῶς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνισαμένοις ν' ἀποδώσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν φόγον καὶ τὴν καταδίκην τοῖς κακῶς πολιτευθεῖσιν.

Τὰ εἰρημένα νομίζομεν ἱκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι καὶ ἡ Αὐγὴ ἐν τῷ 1143 ἀριθμῷ ἐκ μέρους τοῦ Α. Μοναρχίδου καὶ ὁ Κ. Νικόδημος ἐν τῷ 13 ἀριθμῷ τοῦ Μέλλοντος τῆς Ἀνατολῆς (ὑβρεῖς ἐπὶ ὑβρεῶν, συκοφαντίας ἐπὶ συκοφαντιῶν ἐπισωρεύων καὶ οὐδεμίαν ἀναίρεσιν τῶν ἐν τῇ διατριβῇ, ποιήσας καὶ δικαιολόγησιν τῶν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι) καὶ ἡμᾶς ἀυστόλως συκοφαντοῦσι καὶ τοὺς συμπολίτας ἡμῶν ἀναιδῶς προσβάλλουσιν.

Ἀθήνησι, τῇ 28 76ρίου 1862.

N. KOTZIAS.

Τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἣν ἀπηύθυνεν ὁ Κ. Κασιμάτης πρὸς τὸν συνάδελφον ἡμῶν Συντάκτην τῆς Ἐνώσεως ἄσμενοι κατεχωρίζομεν κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Κυρίου Κασιμάτη καθότι καὶ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ μὴ ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν κανεὶς ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς πατριωτισμοῦ τοῦ ἐντίμου τούτου συμπολίτου μας.

Κύριε Συντάκτα.

Μολονότι εἰς τὴν μικρὰν κοινωσίαν τῆς πόλεως μας ταύτης γνωστὸν εἶναι τί φρονεῖ καὶ τί σκοπεῖ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, οὐδὲν ἤτιον, ἐπειδὴ Κύριός τις, γνωστός ἐνταῦθα, εὐηρεστήθη νὰ δείξῃ τὸ κατ' ἐμοῦ πάθος του, διαδίδων ὅτι ἐγὼ ὑπηγόρευσα τὸ περὶ τοῦ πρώην Ἀστυνόμου Κωλιοπούλου ἄρθρον τῆς Ἐνώσεως καὶ τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ ἐπομένου φύλλου αὐτῆς, καὶ προκαλῶν προσβολὰς κατ' ἐμοῦ ἐκ μέρους τριῶν ἢ τεσσάρων ἀτόμων ἀγνωστών εἰς ἐμέ, θεωρῶ καθήκον μου νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, διαβεβαιώσῃτε, οὐχὶ τὸ κοινὸν τῆς Ἐρμούπολεως, ὅπερ διὰ τῆς ἀγανακτήσεως, ἣν ἐδείξε κατὰ τῶν προσβολῶν μου, ἀπέκτησε καὶ ἕτερον ἀνεξάλειπτον τίτλον εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἐκείνα ὅντα

εἰς ἃ παρεστάθη ὡς πολέμιος τῶν ἐλευθερίων τῆς πατρίδος, καθὼς ὑπαγορεύσας ἡ γράψας τὸ ρηθὲν ἄρθρον τῆς Ἐνώσεως, ὅτι οὔτε το ἔγραψα, οὔτε τὸ ὑπηγόρευσα, οὔτε ἄλλως πως συνήργησα ἁμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ.

Πέπεισμαι δὲ, Κύριε Συντάκτα, ὅτι θέλετε ἐνδῶτε εἰς τὴν παράκλησίν μου ταύτην, σκεπτόμενος ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον ὅτε ἐπιδοκιμασίας νὰ λαμβάνω παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἐπιδοκιμαζοῦσι τὸ ὕψος τοῦ ὑμετέρου ἄρθρου, οὔτε ἀποδοκιμασίας παρ' ἐκείνων, οἵτινες τὸ ἀποδοκιμάζουσιν, ἀφοῦ οὐδεμίαν συνεισήνεγκον συμβουλὴν ἢ σύμπραξιν πρὸς εὐαρέσκειαν τῶν μὲν καὶ δυσἀρέσκειαν τῶν δέ. Ἴσως ἦθελεν εἶσθαι τολμηρὸν ἂν παρεκάλουν ὑμᾶς νὰ προσθέσητε ὅτι ἐνώπιον ἐντίμων συμπολιτῶν μας ἐξέφρασα ὑμῖν τὴν ἀπαρέσκειν μου ὡς πρὸς ἀμφοτέρω τὰ ρηθέντα ἄρθρα· δὲν εἶναι ὅμως τολμηρὸν τὸ νὰ δράξω τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα ἐκφράσω τὴν διαφωνίαν μου ὡς πρὸς τινὰς τῶν περιεχομένων ἐν τῷ τελευταίῳ ὑμῶν ἄρθρῳ ἀρχῶν, καθότι μόνον διὰ τῆς συζητήσεως εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια, ἣν καὶ μόνον ἐπιδιώκω.

Καὶ πρῶτον πάντων φαίνεται μοι ἀνακόλουθον καὶ ἡμαρτημένον τὸ νὰ λέγητε ἀφ' ἐνός μὲν « ὅτι ἡ ἐξουσία (ἥτις βεβαίως κατ' ὑμᾶς δὲν εἶναι ἡ Κυβέρνησις) διὰ τῆς ἀληθείας συγκεντρώσεως τῆς ἀπορροῆς ὅλας τὰς ζωτικὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ μετακίρει ἐξ ὁλοκληροῦ τὴν οἰκονομίαν ἥτις διέπει τὰς συνταγματικὰς θεσμοθεσίας, καὶ καθιστᾷ μυριάκις προτιμότερον τὸ φανερόν ἀπὸ τοῦ σὺντεγμα τοῦ ὑπὸ συνταγματικῶν τύπων κεκρυμμένου, ὅπερ μυριάκις ἐπιφειότερον τοῦ πρώτου », ἀφ' ἑτέρου δὲ « ὅτι οἱ μὲν Ὑπουργοὶ πρέπει νὰ ἔχωσιν ἰδίαν θέλησιν καὶ νὰ πράττωσιν ἄνευ προηγουμένων ὑπαγορεύσεων » τὰ δὲ βουλευτικὰ σώματα νὰ δεῖξωσι τὴν πρέπουσαν αὐτοπαρξίαν καὶ χωρὶς νὰ ἐλαύνωνται ὑπὸ τῆς ἰδιοτελείας κ.λπ.

Ἀφοῦ ἡ ἐξουσία κατ' ὑμᾶς θέλει καὶ δύναται νὰ νθεύῃ τὸ Σύνταγμα, τὸ ν' ἀπαιτῇτε παρὰ μὲν τῶν Ὑπουργῶν τῆς ἐξουσίας αὐτοβουλίαν, παρὰ δὲ τῶν Βουλευτῶν αὐτοπαρξίαν εἶναι αὐτὸ ὡς ἂν ἀπητεῖτε τὰ νόθα νὰ ἦναι ταυτοχρόνως καὶ γνήσια· ἔπρεπε λοιπὸν ἀφοῦ φρονεῖτε ὅτι ἡ ἐξουσία ἔχει ἀρχὰς τοσοῦτο συγκεντρωτικὰς καὶ ψευδοσυνταγματικὰς νὰ παραινέσητε αὐτὴν πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς τε καὶ τῆς πατρίδος νὰ παύσῃ νοθεύουσα τοὺς Συνταγματικοὺς θεσμούς μας καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ γνήσιον Συνταγματικὸν Πολίτευμα, ἐπὶ τῇ ὑπαρχούσῃ ἢ ἄλλῃ τινι βελτιωμένῃ βάσει.

Ἐάν δὲ φρονήτε ὅτι ἡ Βουλὴ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον εἶναι τὰ ἐργαστήρια τῆς νοθεύσεως τοῦ πολιτεύματός μας ἔπρεπε νὰ καθικετεύσητε τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ν' ἀπολύσῃ τοὺς Κυρίους Ὑπουργοὺς νὰ διαλύσῃ τὰς βουλὰς νὰ χορηγήτῃ γενικαίᾳ ἀμνηστειᾷ, καὶ ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν συνετῶς φιλελευθέρων Πατριωτῶν ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ Βουλευτηρίου ἵνα εἰσέλθωσιν ἐλευθέρως ἅπαντες οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἐθνὸς ἦθελεν ὑποστηρίξῃ τὸν θρόνον εἰς τὴν πορείαν ταύτην, ὡς καὶ ἄλλοτε κατὰ τοῦ ὅλου κόσμου τὸν ὑπεστήριξε τὴν Ἐθνικὴν σημαίαν ὑπερασπίζοντα.

Δὲν παραδέχομαι δὲ ποσῶς ὅτι « ἐνῶ τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τῆς πατρίδος, ὥστε κατ' ὑμᾶς, οὐδεὶς ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ὁ μὴ προμαρτυρῶν τὰς θλίψεις διὰ τὸν τόπον συνεπίεσις », ὁ τύπος πρέπει νὰ σιωπᾷ πολλὰ, τὰ ὅποια συμφέρει νὰ μὴ γράφωσιν. Ὅταν τὰ σφάλματά μας κατήντησαν πολλὰ, φρονῶ ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ τὰ ὁμολογήσωμεν, διότι ὁ πολλὰκις σφάλων καὶ μὴ ὁμολογῶν τὸ σφάλμα τοῦ ἀνεπαισθητῶς χάνεται χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ πλησίον του, ὅστις εἰδοποιούμενος ἡδύνατο νὰ τὸν σώσῃ. Μόνον ὅσας ἐκ τῆς δημοσιότητος ἡδύνατο νὰ βλαφθῇ ἡ πατρίς ἀπέναντι ἐξωτερικοῦ τινὸς ἐχθροῦ μόνον τότε συμφέρει ἡ εἰσότης τοῦ τόπου. Εἰς ὅλας ὅμως τὰς κρίσεις σιωπῇ τοῦ τόπου. Εἰς ὅλας ὅμως τὰς κρίσεις περιστασιαίς, κατ' ἃς ὁ Τόπος ἐσωτερικῶς κλυδωνίζεται, ὁ Τύπος εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις σώζει τὸ νίκηται, ὁ Τύπος εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις σώζει τὸν σκάφος τῆς πατρίδος ἀπὸ τῶν σκοπέλων· καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸ σκάφος ἂν ὁ πρῶτος ὑπνώτῃ.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Πρωεὺς οὗτος ἀφίλει ἐκαστοτε, ἰδίως δὲ ὅταν ὁ πόντος ὀργισθῇ, νὰ διεγείρῃ μὲ μετρίχον στόμα καὶ οὐχὶ μὲ βωμολοχίας τὸν ζῆλον καὶ σύμπραξιν τοῦτε ναυτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν· ἀλλ' ἂν πρέπη νὰ ἐκλέξω μεταξὺ δύο κακῶν τὸ σμικρότερον — ἀδίστακτος προτιμῶ τὸν βωμολόχον πρῶτα τοῦ ραθύμου καὶ νύσταλέου· ὅθεν καὶ τὸν ὑδριστὴν δημοσιογράφον τοῦ ἀλαλου.

Ἐπὶ τέλους ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιφέρω τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐνῶ ἐσκοπεῖτε, ὡς φρονῶ, νὰ μετριάσητε τὴν ὀρμὴν τινῶν τῶν συμπολιτῶν μας, καὶ νὰ ἐξεγείρητε ἄλλους ἐκ τῆς ἀπαθείας εἰς τὸ καθῆκον ἵνα οὕτω κατορθώτῃτε γενικὸν μεταξὺ τῶν ὁμοφρόνων πολιτῶν συνασπισμὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον εὐχερεῖς ἐφαίνετο ὑμῖν ὁ συμβιβασμὸς ἡμῶν πρὸς τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν τῇ ἀληθείᾳ οὐδόλως ἐκολακεύσατε, ἐνῶ τοῦτο λέγω ἐσκοπεῖτε δυστυχῶς ἀπετύχατε, καθότι τοσαῦτα εἶπατε περὶ ἀναρχίας καὶ τῶν ἐντεθῆν ἐπιδιωκομένων κερδῶν καὶ λαφύρων, ὥστε καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μετριοπαθῶν τινὲς ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς προσβεβλημένους, καθόσον μόνον ἀφοῦ καὶ οὗτοι, καὶ οἱ τολμηρότεροι πατριῶται καὶ οἱ παρὰ τολμοὶ ἐνωθῶσιν οὐχὶ πλέον ἐπὶ πλαστικῇ ἢ διοργανωτικῇ σκοπῇ, ἀλλ' ἐπὶ καταστρεπτικῇ — μόνον τότε ἡδύνατο νὰ γεννηθῇ παρ' ἡμῖν ἡ Ἑπτακέφαλος Ὑδρα τῆς ἀναρχίας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἐρμούπολιν ἡ ἀναρχία σήμερον εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον, διότι ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους προοδεύουν ὁτμήματι ἡθικῶς τε καὶ ὕλικῶς. Εἶναι ὅμως ἀστείον τὸ νὰ φοβηθῇ τις τὴν ἀναρχίαν εἰς τὴν Ἐρμούπολιν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει εἰς μόνον ἀπορος παρ' ἡμῖν, καὶ ἀφοῦ οἱ ἐξωθεν ἐρχόμενοι ἄποροι ὄλων τῶν τάξεων ἐντὸς μικροῦ χρόνου καθίστανται κτηματῆται ἢ ἐμποροὶ ἢ βιομήχανοι. Οἱ λόγοι μου δὲ οὗτοι δὲ εἶναι ἐπὶ γενῇ σημασίας ἀλλ' ὑποστηρίζονται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, καθόσον ὁ ἀναπολὼν καὶ τὴν μνήμην του τὴν 28ην Φεβρουαρίου καὶ τὰς δύο ἐπομένους ἡμέρας πρέπει νὰ συμφωνήσῃ πρὸς με ὅτι τὰ κοινωνικὰ καθεστῶτα τῆς πόλεως ταύτης εἶναι εἰς ἄκρον μὲν φιλελευθέρᾳ ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον φιλόνομα. Θυρῶντες λοιπὸν, Κύριε Συντάκτα, περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σας — Ὑποστηρίξτε ὅσον δύνασθε ἐντονώτερον ἐντὸς τῆς νομιμότητος τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἀρνήθειτε τῇ ἐξουσίᾳ οἰανδήποτε ὑποστήριξιν ἀφοῦ πεῖθεσθε ὅτι παρανομεῖ, καὶ ὑποσχεθῆτε αὐτῇ καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά μας ἀμα ἐκπληρωθεῖσιν τῶν περὶ ἀκραίωνος συνταγματικῆς κυβερνήσεως εὐχῶν τοῦ λαοῦ· ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι ὅταν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν οὕτω φρονεῖ καὶ οὕτω πράττει ἡ ψυχρὸν μετὰξὺ Ἐξουσίας καὶ Ἐθνους φιλία θέλει καὶ αὐτὴ ἀναζωπυρηθῇ διὰ τῶν πολλαπλῶν αἰσθημάτων τῆς πίστεως — εὐδίας — καὶ ἀγάπης, καὶ τότε ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ἔθνους εὐδαιμονίᾳ καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι ῥοδοχρόου μέλλοντος — ἀλλὰ μόνον τότε θέλει ἐκλείψῃ τὸ ἀσχημὲν τῶν μᾶλλον δυσανασχετούτων.

Σ. Ι. Κασσημάτης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἐξοκολοῦσιν περιδεύουσαι ἐπισκέφθησαν τὴν Ὑδραν, Σπέτσας καὶ Ἀστρας, ὅπου ἦσαν τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης· ἐκείθεν θέλουν ἐπισκεφθῇ διαδοχικῶς τὸ Γύθειον, Καλάμας, Σπάρτην, Κυπαρισσίαν, Πύργον, Ἀκαρνανίαν, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Ἀμφισσαν· πανταχοῦ δὲ ὑποδέχονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ, διότι ὁ λαὸς φρονεῖ, ὅτι ἡ αὐτοπρόσωπος παρουσία τοῦ Βασιλέως θέλει ὠφελεῖ, καθὼς σπουδάζοντος τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συγκαλεῖται ἡ Συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας — ἐπιτροπὸς τῆς Κυβερνήσεως διωρίσθη ὁ Γερουσιαστὴς Σιλίβεργος.

Πληροφορούμεθα εὐχαρίστως, ὅτι σπεύδεται ἡ ἐπισκευὴ τοῦ τηλεγραφικοῦ μεταξὺ τῆς Νήσου μας καὶ τῆς Χίου καλωδίου, ἥτις θέλει μᾶς συνδέσῃ μετὰ

δλου του ξένου Κόσμου και εκ βλάβης του οποίου υπέστη σπουδαίας ζημίας το εμπόριον.

— Αι περί Εθνοφυλακής προπαρασκευαστικαί εργασίαι εξακολουθούν δραστηρίως, χάρις εις την προθυμίαν του Δημάρχου μας.

— Και ο Αστυνομός μας μετά δραστηριότητος προβαίνει εις την εκτέλεσιν των χρεών του, από του διορισμού του ήσυχασαν αι συνοικίαι και αι όδοι εκ των ασέμων και ενοχλητικών ασμάτων και εσυμάζευσαν οι κλέπται και κακοήθεις πάσης ποιότητος. Εύχόμεθα διά της αυτής ενεργείας ν' απολαύσωμεν την προσήκουσαν ήσυχίαν και εύταξιαν, συνιστώμεν δέ και την ρύθμισιν των σταθλών και μέτρων, διότι άδικείται το κοινόν εκ της κακοηθείας πολλών πωλητών.

— Παρατηρούμεν μετά λύπης ασύγγνωστον όλιγορίαν εκ μέρους του Διμεναρχείου μας όσον άφορᾷ την τακτοποίησιν του λιμένος μας και εκ της όλιγορίας ταύτης πολλά μέχρι τούδε συνέδισαν δυστυχήματα και εις πλοία και εις τα άτμόπλοια. Τα εν τῷ λιμένι μας πλοία εύρισκόμενα εις μεγίστην άταξίαν, μέγαν κίνδυνον τρέχουσιν εν καιρῷ νυκτός και τρικυμίας μάλιστα καθώς και τα έξερχόμενα και εισερχόμενα. Η εις το στόμιον του λιμένος δεικνύουσα ύψαλόν τινα σημαδοῦρα μετακινηθεῖσα πρό πολλού εκ της θέσεώς της κατήντησε πάντη άχρηστος και μόνον εμπόδιον εις τα εισπλέοντα και εκπλέοντα πλοία. Ως εκ τούτου μέγαν κίνδυνον έτρεξε το σήμερα καταπλεύσαν Ελληνικόν άτμόπλοιον «Ομόνοια» του οποίου ο έλιξ συγκρουσθεῖς πρός την ριθίσαν σημαδοῦραν επέφερε σημαντικήν βλάβην έσωτερικῶς εις την μηχανήν. Τα τοιαῦτα όφείλει ο Κύριος Διμεναρχης νά προβλέπῃ, τὰ πλοία όφείλει νά θέτῃ εις τάξιν και γραμμὴν και οὐχί τοὺς άτυχεῖς λεμβούχους νά καταθλίβῃ.

Ἀριθ. 306.

Ὁ τοῦ Ἐμπορικοῦ Τμήματος τῷ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Πρόεδρος.

Ἐχρντες ὑπ ὑπ ὅψιν τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων.

Ὁρίζομεν διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς πρὸς ἐκλογὴν τῶν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1863. ὑποψηφίων διὰ τὴν θέσιν δικαστῶν καὶ παρέδρων τοῦ Ἐμποροδικείου συνέλευσις, τόπον μὲν τὴν ἐθούσαν τοῦ δικαστικοῦ καταστήματος, χρόνον δὲ τὴν 31 ἄρξομένου ἡδὴ μηνὸς ἡμέραν δευτέραν ἀπὸ τῆς δεκάτης ὥρας Π. Μ. μέχρι τῆς Μεσημβρίας.

Ἐν Σύρῳ 2 Οκτωβρίου 1862.

Ὁ Πρόεδρος

Γ. Παπαλεξόπουλος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον Α. Λέτσος.

Ἐν Σύρῳ αὐθιμερόν

Ὁ ὑπογραμματεὺς Α. Λέτσος.

Ἀριθ. 3321.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

Διακηρύττει

Ὅτι συνεπέλα Διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργείου γνωστοποιηθείσης ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1150 ἐγγράφου τοῦ ἐνταῦθα Β. Διμεναρχείου, ὑποχρεοῦνται οἱ ναυπηγόντες ἐνταῦθα πλοία νὰ δηλώνωσιν ἀπὸ τούδε εἰς τὴν Δημαρχίαν ἐγγράφως τὴν ἐναρξίν τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ναυπηγεῖον ναυπηγουμένων πλοίων οἰσάδηποτε χωρητικότητος καὶ ἂν ὧσι, καὶ διὰ λογαριασμὸν τίνος Πλοίαρχου ἢ ιδιοκτῆτου ναυπηγοῦνται, ὡς καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν τὸ πλοῖον ναυπηγηθῆσεται, καθόσον ἄλλως ἢ δημοτικῇ Ἀρχῇ δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ χορηγῇ, καθ' ἣν ἔχει ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ Νόμου δι' ἰδίᾳ ἀντιλήψεως τὴν ὀριζομένην πιστοποιήσιν Ναυπηγίας.

Ἡ παρούσα θέλει δημοσιευθῇ διὰ κηρύξεως καὶ τοιχοκολλήσεως εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ καταχωρηθῇ εἰς τὰς ἐπιτοπίους ἑφημερίδας.

Ἐν Ἐρμουπόλει 28 Σεπτεμβρίου 1862.

Ὁ Δήμαρχος

(Τ. Σ.) Δ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ.

Ἀριθ 6665. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς Βερμονήσου ἄνω Κουφονήσιον τῆς Ἀμοργοῦ δύο ἀγρῶν φυρὸς καὶ λουτρὸν καλουμένων, καὶ τοῦ ἐνταῦθα ἐν Ἀμοργῷ ἐλαιούφυτον εἰς θέσιν Γιάλινα τοῦ ὀφειλέτου Γεωργίου Ἰω. Πρασίνοῦ ἢ Παπαδέλλῃ Συμβολαιογράφῳ εἰρηνοδίκῃς Ἀμοργοῦ.

Πρὸς τοὺς ἀναγγέλλοντας ἑαυτοὺς δανειστάς Σταύρον Θ. Παπαδάκην καὶ Ἰωάννην Γ. Συγάλαν κατοίκους ἐνταῦθα.

Προκαλεῖσθαι Κύριοι νὰ παραγγάγητε ἐνόποιόν μου τὰ ἐπὶ τῶν δανείων σας δικαιολογητικὰ ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, καὶ λάβηται γινῶσιν τῶν προσαχθέντων.

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Ἀμοργοῦ διατελὼν Δικαστικὸς Κλητὴρ Κωνσ. Ν. Κωδαῖος παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ ἀνὰ ἐν ἀντίγραφον τῆς παρούσης εἰς ἕκαστον τῶν προσκαλουμένων.

Ἐν Ἀμοργῷ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου 1862.

Ὁ Συμβολαιογρ. Εἰρηνοδ. Ἀμοργοῦ

Κ. ΜΠΑΟΣ.

ΑΓΩΓΗ.

Μαρίνας σύζυγος Ἰωάννου Μυκωνιάτου καὶ θυγατρὸς Π. Μαλακατῆ κατοικοῦ Τήνου.

κατὰ

τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἰωάννου Μυκωνιάτου κατοικοῦ Τήνου, ἀλλ' εἰς ἄγνωστον τόπον διαμένοντος.

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν

Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος σύζυγός μου Ἰωάννης Μυκωνιάτης ἀναχωρήσας ἐκ Τήνου πρό πολλῶν ἐτῶν, δὲν ἐπανῆλθε μέχρις τῆς σήμερον, ἀγνοεῖται μάλιστα ὁ τόπος, τῆς διαμονῆς αὐτοῦ, ἐγκαταλείψας ἐμὲ τὴν σύζυγόν μου καὶ ἐν κοινόν ἡμῶν τέκνον Γεωργίον ὀνομαζόμενον ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ καὶ ἀπορίᾳ ὡς ἐκ τούτου δὲ ἠναγκάσθην ν' ἀναχωρήσω καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Τουρκίαν ὅπως ἐκμισθωθῶ ὡς τροφός, ἀφίσσας τὸ ριθὲν τέκνον εἰς τὴν ἐπιμελείαν καὶ προστασίαν τῆς συνύμφος μου Τοματζίνας Γεωργίου Μυκωνιάτου.

Ἐπειδὴ ὅταν ἐπανῆλθον εἰς Τήνον μετὰ τέσσαρα καὶ ἥμισυ ἔτη, ὁ σύζυγός μου Γεωργίος Μυκωνιάτης ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ ἀπαντήσας νὰ πληρώσω αὐτῷ τὴν διατροφὴν τοῦ ριθέντος τέκνου μου ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, καὶ ὑπεχρεώθην νὰ πληρώσω εἰς αὐτὸν δι' ἀπορρᾶσεως τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου δραχ. 295, τὰς ὁποίας τῷ ἐπλήρωσα δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμοῦ 3634 ἐπιστήμου συμβιβασμοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1861.

Ἐπειδὴ ὁ ριθὲν σύζυγός μου ὅχι μόνον δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς Τήνον, ἀλλ' οὔτε ἐφρόντισε περὶ τῆς διατροφῆς ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου ἡμῶν, ὥστε δικαιοῦμαι ν' ἀπαίτησω κατ' αὐτοῦ τὰς δραχ. 295 τὰς ὁποίας, ὡς ἀνωτέρω ἀνέφερον, ἐπλήρωσα εἰς τὸν Γεωργίον Μυκωνιάτην. συνάμα δὲ καὶ τὴν διατροφὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου, ἀφ' οὗτο κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τοῦ ἔτους 1860 ἐπανῆλθον εἰς Τήνον μέχρι τῆς σήμερον, ὡς καὶ διὰ τὸν μέλλοντα χρόνον, διότι ὁ σύζυγός ὀφείλει κατὰ τὸν νόμον νὰ διατρέφῃ τὴν τε σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους προκαλῶ αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροσθέν μου ἐνώπιον τοῦ ἀροατηρίου τῶν Σύρῳ πρωτοδικῶν διὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν καὶ ἐξαίτωμα.

Αὐτὸν νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοι ἀποδώσῃ τὰς δραχ. 295 τὰς ὁποίας ἐπλήρωσα εἰς τὸν Γεωργίον Μυκωνιάτην διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ τέκνου μου Γεωργίου, καὶ διὰ τὴν διατροφὴν αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ πρὸς δραχ. 50 τοῦλάχιστον δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1860 διὰ μῆνας 31 δραχ. 1550, καὶ προσέτι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοι πληρώσῃ δραχ. 50 κατὰ μῆνα ἀπὸ σήμερον διὰ τὴν μέλλουσαν διατροφὴν ἡμῶν.

Βον. Νὰ καταψηφισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ τὰ ἐξοδά μου εἰς τὴν προκειμένην δίκην.

Εἰς τῶν ἀρμοδίων κλητῆρων παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ τὴν παρούσαν εἰς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 145 § 7 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Ἐν Ἐρμουπόλει τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1862.

Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος

Ἰωσήφ Ησαΐας.

Ἀριθ 290.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Σταύρου Λογοθέτου Προεδρεύοντος, ἀπόντος τοῦ Προέδρου Ξενοφάντος Ι. Παρά καὶ τοῦ Παρέδρου Μίνως Μπογιατζόγλου κωλυομένων τῶν λοιπῶν Δικαστῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀροατηρίῳ τὴν 26 Ἰουνίου 1862 πα-

ρόντων τοῦ τε Παρέδρου Νικολάου Ἀμπαζῆ ἀναπληροῦντος χρὴ Εἰσαγγελέως κωλυομένου τούτου καὶ τῶν ἀρμοδιοτέρων αὐτοῦ, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Νικολάου Γεωργασιποῦλου ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ αἰτούντος Σίμωνος Δαπέρη πένητος παρασταθέντος διὰ τοῦ ἀντικλήτου τοῦ Δικηγόρου Ἰωσήφ Ησαΐου καὶ τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις δανειστῶν αὐτοῦ Φραγκίσκου Ζόρπα ἐπιτροκλιδέοντος τῶν ἀνελίκων τέκνων τοῦ Θεοδώρου Δαπέρη, Ἰωάννου Κολάρου, Μάρκου Αρμακόλα Δημητρίου Βασιλικῷ ἐπιτρόπου τῶν ἀνελίκων τέκνων τοῦ Ἰακώβου Φοσκόλου κατοικοῦ Τήνου καὶ Ἰωάννου Σιώτου κατοικοῦ Πειραιῶς παρασταθέντων ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τῶν δικηγόρων Στυλιανοῦ Ι. Κασμάτη Νικολάου καὶ Ἰακώβου Ι. Καγκάδη, Μιχαήλ Δήμα, Κωνσταντίνου Κουράκη, Ἰωάννου Τζε, καὶ Σίμωνος Ὁρφάνου παρασταθέντων καὶ τούτων ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τῶν δικηγόρων Νικολάου Στούπη, καὶ Εἰρήνης συζύγου Σίμωνος Δαπέρη, Χριστῇ Ἰωάννου Καγκάδη καὶ Γεωργίῳ Φραγκίλ μὴ ἐμφανισθέντων ποσῶς.

Ὁ εἰρημένος αἰτῶν συνεπέλα τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐμπυρικοῦ Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου γενομένης παρ' αὐτοῦ διακηρύξεως περὶ παραχωρήσεως τῆς περιουσίας του πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δανειστάς του συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 20 Νοεμβρίου π. ε. πρὸς τὸ δικαστήριον τούτο ἀναφορὰν του, ἀντίγραφον τῆς ὁποίας ἐκοινοποιήθη πρὸς ἅπαντας τοὺς εἰρημένους δανειστάς του διὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου ε. ε. προσκλήσεώς του, ἠτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς εἰρημένης αἰτήσεώς του καὶ κατὰ συνέπειαν ν' ἀπαλλαχθῇ πάσης καταδωξέως καὶ αὐτῆς τῆς προσωπικῆς κρατήσεως μέχρις ἀποκτίσεως νέας περιουσίας καὶ καταψηφισθῶσιν εἰς βάρος τῆς περιουσίας του τὰ τῆς δίκης ἐξοδα.

Συζητήσεως γενομένης ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 22 Μαΐου ε. ε. ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 156 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου δι' ἧς διετάχθη ἡ προσαγωγὴ τῶν δικαιογράφων τῆς περιουσίας τοῦ αἰτούντος.

Μετά τὴν προσαγωγὴν δὲ τῶν εἰρημένων δικαιογράφων εἰσαχθείσης τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐν τῇ ἀνωτέρω συνεδρίᾳ κατὰ τὴν τὸν πινακίου σειρὰν.

Ἀκούσαν τὸν ἀντικλήτον τοῦ αἰτούντος προτείναντα τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐντολέως του.

Τοὺς πληρεξουσίου τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις συνεαῖσαντας εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς εἰρημένης αἰτήσεως καὶ

Τὸν ἐκπληροῦντα χρὴ Εἰσαγγελέως γνωμοδοτήσαντα.

Διελθὼν τὴν Δικογραφίαν

Σκεφθέντα κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ αἰτῶν Σίμων Δαπέρης προσήγαγε τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου αἰτιθέντα δικαιογράφα τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἧς αἰτεῖται νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ παραχώρησις, ἀπασαι δὲ αἱ διατυπώσεις τῶν ἀρθρ. 687, 688, 690, 691. Πολιτικῆς Δικονομίας ἐτηρήθησαν καὶ ἡ προκειμένη αἴτησις εἶναι παραδεκτή.

Διὰ ταῦτα

Παραδεχόμενον τὴν προκειμένην αἴτησιν τοῦ Σίμωνος Δαπέρη, χρονολογούμενν ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1861.

Ἐπιτρέπει εἰς τὸν αἰτούντα Σίμωνα Δαπέρην νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἐν αὐτῇ περιγραφομένην ἀκίνητον περιουσίαν του εἰς τοὺς δανειστάς αὐτοῦ Φραγκίσκου Ζάρπα ἐκτροκλιδέοντα τῶν ἀνελίκων τέκνων τοῦ Θεοδώρου Δαπέρη, Δημητρίου Βασιλικῷ, καὶ Μάρκου Αρμακόλα ἐπιτρόπους τῶν ἀνελίκων τέκνων τοῦ Ἰακώβου Φοσκόλου, Ἰωάννου Κο-

λάρου, Κωνσταντίνου Κουράκη, Μιχαήλ Δήμα Σίμωνα Ὁρφάνου, Ἰωάννη Τζε, Νικόλαον Ἰωάννου Καγκάδη, Ἰακώβον Ἰωάννου Καγκάδη, Εἰρήνην συζυγον τοῦ Σίμωνος Δαπέρη, Χριστῇ Ἰωάννου Καγκάδη καὶ Γεωργίῳ Φραγκίλ,

Διατάσσει τὴν καταχώρησιν τῆς παρούσης συμφώνως μετὰ τὸ ἄρθρον 692 Πολιτικῆς Δικονομίας, καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ αἰτούντος τὰ ἐξοδα τῆς δίκης καὶ τέλη τῆς συμφάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Σύρῳ τῇ 10 Ἰουλίου 1862.

Ὁ Προεδρεύων

Σ. Λογοθέτης.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ν. Γεωργαντόπουλος.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτος.

Ὁ Προεδρεύων

Σ. Λογοθέτης.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ν. Γεωργαντόπουλος.

Ὅτι ἀντίγραφον ἀκριβὲς

Σύρος τὴν 24 Ἰουλίου 1862.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.) Ν. Γεωργαντόπουλος

Ἀριθ. 382.

Τὸ Δικαστήριον

Τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Γεωργίου Ποππαλεξόπουλου Προέδρου, Ἐμμανουὴλ Βιδιλάκη καὶ Συρρ. Μάτσην.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀροατηρίῳ τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1862, παρόντων τοῦ τε Παρέδρου Μίνως Μπογιατζόγλου ἐκπληροῦντος χρὴ Εἰσαγγελέως, κωλυομένου τούτου καὶ τῶν ἀρμοδιοτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ἀριστομένους Λετζοῦ ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος Εἰρηνοδίου Μ. Παρίση κατοικοῦ Τήνου παρασταθέντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Ἰωσήφ Ησαΐου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Ἰωάννου Σπούδου πρώην κατοικοῦ Πύργου τοῦ Δήμου Πανόρμου τῆς Τήνου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμόνης μηδὲλως παρασταθέντος.

Ὁ εἰρημένος ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1859 πρὸς τὸ δικαστήριον τούτο ἀγωγῆς ἐξεθῆκεν ὅτι ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ ἀπο πρώτης Μαΐου 1858 ἰδιωτικοῦ ὁμολόγου του, ἐδανίσθη ἀπὸ τὸν Νικόλαον Καραγιώργην δραχ. 1166 μετὰ συμπεφωνημένον τόκον δώδεκα τοῖς 0/10 κατ' ἔτος, ἀπέναντι δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου ἔδωκεν εἰς τὸν ριθέντα δανειστὴν δραχ. 15 τὴν 15 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ ἔμενεν ὀφειλέτης τοῦ ὑπολοίπου ἐκ δραχ. 1086 καὶ 83 10 ὅτι τὴν ἀπαίτησιν ταύτην ὁ δανειστὴς ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸν (τὸν ἐνάγοντα) δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1968 καὶ ἀπὸ 26 Ἰαννουαρίου 1859 παραχωρητοῦ ἐγγράφου, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Τήνου Ἰωάννου Φινιζλίου, καὶ τέλος ὅτι ὁ ἀντιδίκος μέχρι τούδε δὲν ἐπλήρωσε, ἢ δὲ ἀπαίτησις στηρίζεται εἰς ἐγγράφον καὶ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως εἶναι νομίμος. Διὰ ταῦτα ἐτήρησατο νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς χιλιάς ὀγδοήκοντα ἕξ καὶ 83 00 1086 83/100 λόγῳ κεφαλαίου τὸν τόκον αὐτῶν ἀπὸ 15 Μαΐου 1858 τῆς ἀγωγῆς δραχμὰς 162 καὶ 90/100 ἢ τοι τὸ ὅλον 1249 καὶ 73/100 νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων 1249 καὶ 73/100 ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἀποκτίσεως, νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ τῆς δίκης ἐξοδα καὶ τέλη, καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Κοινοποιηθείσης τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ εἰσαχθέντος πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ συνεδρίᾳ κατὰ τὴν τοῦ πει-

ναλίου σειράν.

Ακούσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος ἀναγνόντα τὰς ἐγγράφους προτάσεις τοῦ ἁγίου καὶ προφορικῶς ἀνέπτυξε καὶ αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδικίου τοῦ ἐρήμην αὐτοῦ, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ εἰς τὰ τῆς δίκης ἐξόδα. καὶ

Τὸν ἐκπληροῦντα χρὴν εἰσαγγελέως γνωμοδοτήσαντα.

Διεθὲν τὴν Δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἀγνώστου ὦν διαμονῆς, ἐκλήτευσθαι προσκινόντως, ἐπιδοθείς τῆς ἀγωγῆς τῷ Κυρίῳ Εἰσαγγελεῖ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1860 ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητήρος Καλογεροπούλου καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 176 φύλλον τοῦ ἀστέρος τῶν Κυκλάδων ἀριθρ. 144—146 Πολ. Δικονομίας καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν συζήτησιν γενομένην μετὰ τὴν νόμιμον προθεσίαν καὶ κατὰ τὴν σειράν τοῦ πινακίου δικάζεται ἐρήμην ἀριθρ. 609 καὶ ἐπόμε. καὶ 594 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ θεωρουμένην ὡς ὁμολογημένην δι' ἑλλειψίν ἀντιρρήσεως, ἐκ μέρους τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐναγομένου τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος αἱ αἰτήσεις αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως μὴ στηριζομένης εἰς τὸν Νόμον, ὡς μὴ ὑπαρχουσῶν ἐνταῦθα τὴν παρὰ τοῦ ἀριθρ. 186 ὀριζομένων περιπτώσεων, εἰσὶ δεκταὶ αἱ στηριζόμεναι ἢ μὲν παρὰ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως εἰς τὸν Ἀστικὸν Νόμον, ἢ δὲ τῶν ἐξόδων εἰς τὸ ἀριθρ. 210 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς οὐδεμιᾶς ἐνστάσεως ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προβαλλομένων δυναμένης νὰ προβληθῇ ἀριθρ. 595 αὐτόθι.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν τὸ ἀριθρ. 619 ἐπόμε. Πολ. Δικονομίας. Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου. καὶ Παραδεχόμενον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

1. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον Δημήτριον Ἰω. Σπουρδὸν νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα Εὐστράτιον Μ. Παρίσην δραχ. χιλίας ὀγδοήκοντα ἑξ καὶ 83|00 μετὰ τοῦ αἰτησίου τόκου πρὸς 12 τοῖς 0|0 ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 15 Μαΐου 1858 μέχρις τελείας ἐξοφλήσεως.

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως αἰτήσιν τοῦ ἐνάγοντος.

Καταψηφίζει εἰς βέλας τοῦ ἐναγομένου ἐξόδα καὶ τέλη μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς εἰκοσιπέντε.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Σύρῳ τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1862.

Ὁ Πρόεδρος

Γ. Παππαλεξόπουλος.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α. Λέτζος.

Ἐδμνησιεύθη τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτος.

Ὁ Πρόεδρος.

Γ. Παππαλεξόπουλος.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α. Λέτζος.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Σύρος τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1862.

Ὁ ὑπογραμματεὺς.

(Τ. Σ.) Α. Γεωργαντόπουλος.

ΑΓΩΓΗ

Γεωργίου Καλθοκορέση, κατοίκου Ἐρμουπόλεως, διὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου πληρεξουσίου αὐτοῦ.

Κατὰ

Ἀνδρέου Μιχαλοπούλου, πρωτοφροντῆ, καὶ Ζαχαρίου Μιχαλοπούλου ἐγγονοῦ, κατοίκων ἀμφοτέρων Κάσου, γνωστού ἤδη διαμονῆς.

Ἐνώπιον τοῦ ἔμπορικοῦ τμήματος τῆς Σύρου Πρωτοδικῶν. Ὁ Ἀνδρέας καὶ Ζαχαρίας ἐνεργῶν δι' ἑαυτὸν καὶ ὁ Κώστας Χασάν Παστελᾶν καὶ ὁ Κώστας Στρομηνᾶς ἰδιοκτῆται κατὰ τὸ ὅριον ἐκκασίας τοῦ πλοίου ὁ

Ἀχιλεὺς ἐδανείσθησαν τὴν 26 7βρίου 1857 παρὰ τοῦ ἐντολέως μου Γεωργίου Καλθοκορέση δραχ. 3275 ναυτικοῦ, διὰ τὴν ἐφόπλισιν τοῦ πλοίου του, ὑπεσχεθῆσαν δὲ ν' ἀποδώσῃν ἀλληλεγγύως καὶ οἱ τρεῖς τότε κεφάλαιον καὶ τὸν συμφωνηθέντα ναυτικὸν τόκον ἀνὰ δύο ἡμῖσι τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα μετὰ μῆνας ἑξ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ δανεισμοῦ, ὡς βεβαιούται ἐκ τοῦ ἀπὸ 26 7βρίου 1857 ναυτικοῦ συμβολαίου ὁ δὲ Ζαχαρίας Μιχαλόπουλος ἐγγυήθη ὑπὲρ τοῦ αὐταδέλφου του Ἀνδρέου πρὸς τὸν δανειστὴν διὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς τῆς 7 Αὐγούστου 1857.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὀφειλέται δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐξοφλήσῃσι τὸ χρεὸς μέχρι σήμερον.

Ἐπειδὴ ἅπαντες ὑποχρεώθησαν εἰς τὴν πληρωμὴν ἀλληλεγγύως.

Διὰ ταῦτα μετὰ τὴν ἐπεφύλαξιν παντὸς δικαιώματος τοῦ ἐντολέως μου καὶ κατὰ τὸνδύο ἄλλων συνυποχρέων Χασάν Παστελᾶ καὶ Κώστα Μαστρομηνᾶ, καλῶ τοὺς Ἀνδρέαν καὶ Ζαχαρίαν Μιχαλοπούλους νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἔμπορικοῦ Τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν τὴν πρώτην αὐτοῦ δικάσιμον διὰ τὰς ἔμπορικὰς δίκας μετὰ παρέλευσιν μηνῶν ἑξ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδικαῖς Κύρ. Εἰσαγγελεῖ διὰ νὰ δικασθῇ ἡ παρούσα ἀγωγὴ καὶ καταδικασθῶσι δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρώσῃσι ἀμφοτέροι ἀλληλεγγύως τότε κεφάλαιον δραχ. 3275 καὶ τοὺς ναυτικούς τόκους ἀνὰ δύο ἡμῖσι τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα μέχρι τῆς 26 Μαρτίου 1858 καὶ τοὺς τόκους ἀνὰ 12 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς 26 Μαρτίου 1858 μέχρις ἀποπληρωμῆς καὶ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης.

Παραγγέλλεται εἰς τῶν ἀρμοδίων κλητῆρων νὰ ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ἀντίγραφον πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδικαῖς Κύρ. Εἰσαγγελεῖ ἀγνώστου οὐσίας ἤδη τῆς διαμονῆς τῶν ἐναγομένων, Ἀνδρέου καὶ Ζαχαρίου Μιχαλοπούλων, κατοίκων Κάσου καὶ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸ εἰς μίαν τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τὴν 24 7βρίου 1862.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
ΣΤ. Γ. ΓΑΛΑΤΗΣ.

ΑΓΩΓΗ.

(Εὐατριάτου Ζ. Νεγρεπόντε, κατοίκου Ἐρμουπόλεως.

Κατὰ

Κωνσταντίνου Ζέρβα, ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τοῦ ἰωάννου Ν. Βελιώτου, Ἀφροδίτης καὶ Λεωνίδα, κατὰ τοῦ Κρανιδίου.

Γεωργίου Ι. Βελιώτου, κατοίκου Κρανιδίου ὧν δὲ εἰς ἀγνώστον διαμονήν.

Θεοδώρας Χήρας Ἀναστασίου Σηρεπτοῦ Σταματούλας συζύγου Κ. Κωνσταντούρου ἀμφοτέρων θυγατέρων Ἰω. Βελιώτου κατοίκων Κρανιδίου.

Ἀπάντων τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Ἰω. Βελιώτου.

Ἐνώπιον τοῦ ἔμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

Ὁ ἀποβιώσας Ἰωάννης Βελιώτης διὰ συμβολαίου ἀπὸ 10 Μαρτίου 1858 γενομένου ἐν Σύρῳ ἔλαβε παρ' ἐμοῦ δραχ. 4500 ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τῶν 2|3 τοῦ πλοίου Βρικίου ὁ Λυκοῦργη ἐπὶ ναυτικῷ τόκῳ 200 κατὰ μῆνα καὶ εἰς προθεσίαν 6 μηνῶν ὠρισμένων, καὶ 6 μηνῶν κατὰ πύργασιν. Συνωμολογήθη δὲ προσέτι νὰ τρέχῃ ὁ αὐτὸς ναυτικὸς τόκος καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας μέχρι πληρωμῆς.

Τὸ ναυτικὸν τοῦτο δάνειον ἐνεγράφη προσηκόντως εἰς τὸ Βιβλίον τῶν ναυτικῶν δανείων τοῦ πλοίου.

Ἀπέναντι δὲ τῶν τόκων ἐπληρώθη

σαν μόνον δραχμὰς 364 50 τὴν 17 Φεβρουαρίου 1861.

Ὦθεν ἐξετοῦμεν κατὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ καταδικάσῃ τοὺς εἰρημένους κληρονόμους τοῦ ἰωάννου Βελιώτου, ἑκαστον κατὰ τὸ ἐπιβέβητο μέρος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου ἐκ δραχ. 4500 εἰς τοὺς ναυτικούς τόκους ἀπὸ 10 Μαρτίου 1858 μέχρι σήμερον, καὶ τῶν ἐγγείων ἀπὸ σήμερον μέχρι πληρωμῆς, ἀπὸ ἀφαιρεθῶσιν ἐξ αὐτῶν δραχ. 364 50 καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης.

Καλοῦνται οἱ ἀντιδικοὶ νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας.

Παραγγέλλονται οἱ ἀρμοδίαι δικαστικοὶ κλητῆρες νὰ ἐπιδώσωσιν ἀνὰ ἑν ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀγωγῆς, εἰς τὸν Κ. Ζέρβα ἐπιτρόπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων ἰωάννου Βελιώτου, Λεωνίδα καὶ Ἀφροδίτης, εἰς τὴν Θεωδώραν Χήραν Ἀναστασίου Σηρεπτοῦ, εἰς τὴν Σταματούλαν σύζυγον Α. Κ. Κωνσταντούρου, ἀμφοτέρων θυγατέρων ἰωάννου Βελιώτου. Καὶ εἰς τὸν παρὰ τὸν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν Εἰσαγγελεῖ διὰ τὴν εἰς ἀγνώστον διατριβὴν Γεωργίου Βελιώτου πρὸς δὲ νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος ὁ Ἀσὴρ τῶν Κυκλάδων τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν.

Ἐν Ἐρμουπόλει τῇ 30 7βρίου 1862.

ΕΥΣΤ. Ζ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ.

Ἀριθ. 210.

Ὁ Κλητὴρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Σπυρίδων Ζορπάνος

Δηλοποιεῖ ὅτι.

Κατ' αἴτησιν καὶ παραγγελίαν τοῦ ἐνταῦθα κατοικοῦντος Κυρίου Ἐμμανουὴλ Κρητικίδου καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθμοῦ 4,495 καὶ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1852 ἐκτελεστοῦ ὁμολόγου ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου ἐκτίθεται εἰς δημόσιον πλειστηριασμὸν ἐν τῷ Δήμῳ τοῦτο τῆς Ἐρμουπόλεως ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τοῦ ἐνταῦθα Τελωνεῖου ἐξωθεν τοῦ Καφφενείου τοῦ Κ. Ἀνδρέα Κοσμά ἐνοικιασμένου ἡδὴ πρὸς τὸν Δημήτριον Χρυσόχον καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Πέτρου Πολυδωδῆ, τὸ ἐνταῦθα κατὰ τὴν θέσιν Μαύρου τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως κείμενον γεῖπεδον τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου Βασιλείου Μάρκου Σαρρῆ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ οἰκία συγκείμενον τὸ εἰρημένον γεῖπεδον κατὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ τέκτονος Λειοντῆ Γεωργίου ἐκ μέτρων βασιλικῶν τεκτονικῶν τετραγωνικῶν δύο χιλιάδων ἑκατὸν ὧγ ἐγγυστα καθὼς καὶ ἡ ἐν αὐτῷ οἰκίαν συγκημένην ὡς ἐγγυστα ἐκ μέτρων τεσσαράκοντα πέντε ὡς ἐγγυστα συμπεριλαμβανομένην εἰς τὰ ἄνω ἀναφαιρόμενα μέτρα ὅπως εἰς τὴν ἐπισυνειμένην ἐνταῦθα ὑπ' ἀριθ. 209 τῆς σημερινῆς ἡμερομηνίας ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐνεργηθείσης παρ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκίας οἰκίσκου φρέατος κειπίσκου ὡς ἀκριβῶς περιγράφονται εἰς τὴν ἐπισυνειμένην ὑπ' ἀριθ. 209 ἐκθεσίν μου διὰ τὴν πληρωμὴν καὶ ἐξοφλήσιν δραχ. δύο χιλιάδων τοῦς καθυστεροῦντας αὐτῶν τόκους μέχρι τῆς 4. Αὐγούστου ε. ε. δραχ. ἑπτακοσίας τεσσαράρας καὶ 78 ἐκατοστά καὶ ἀπὸ τῆς 4. Αὐγούστου

μέχρις ἐξοφλήσεως ἄτινα ὀφείλει ὁ ἀποβιώσας Βασίλειος Μ. Σαρρῆ πρὸς τὸν Κ. Ἐμμανουὴλ Κρητικίδον.

Δυνάμει τοῦ ἀρθ. 965 § 2 τῆς πολ. δικονομ. ὁ πλειστηριασμὸς τῶν εἰρημένων κτημάτων ἀρχεῖται ἀπὸ σήμερον καὶ θέλει τελειώσῃ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν οὐκ ἐβδομαδίων ἤτοι τὴν δύο 2 Δεκεμβρίου 1862 κηρυττόμενος ὑπὸ τοῦ κήρυκος τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν ἀπὸ τὴν δεκάτην ὥραν π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ τῆς κατακυρώσεως.

Τὰ ἀνωτέρω πλειστηριαζόμενα ἐνυπόθηκα κτήματα ἐξετιμήθησαν παρὰ τοῦ δημοπαρέδρου τοῦ δήμου Ἐρμουπόλεως Κυρίου Νικολάου Φαμελιάρη διὰ δραχμὰς 5,000. Πρώτη δὲ προσφορά προσδιορίζεται διὰ τὰ κτήματα ἢ προσφερθεῖσα παρὰ τοῦ καταδίκοντος δανειστοῦ Κ. Ἐμμανουὴλ Κρητικίδου δραχ. 3,000.

Ἡ κατακύρωσις θέλει γίνεαι εἰς τὸν προσφέροντα τὰ πλεῖονα ἀφοῦ παρέλθουν καὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταία προσφορὰν διδομένου σημείου διὰ σκηπανεῖου ἢ κώδωνος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 974 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἡ μὲν πώλησις γίνεται μετρίτῃ ἐπὶ χεῖρας τὰ δὲ πλειστηριαζόμενα κτήματα κατακυροῦνται ἀμέσως πρὸς τὸν ἀγοραστὴν. Ἐγένετο ἡ παρούσα ἐν Σύρῳ σήμερον τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1862 ἡμέραν Δευτέραν Μ. Μ.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ.

Σπυρίδων Ζορπάνος.

Ἀριθ. 209.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀναγκαστικῆς Κατασχέσεως

Ὁ ὑπογεγραμμένος κλητὴρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Σπυρίδων Ζορπάνος, λαβὼν τὸν ὑπὸ τὸ ἀριθρ. 870 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας ἐγγραφον πληρεξουσιότητος παρὰ τοῦ ἐνταῦθα κατοικοῦντος Κ. Ἐμμανουὴλ Κρητικίδου ὑπὸ τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόγραφον ὑπ' ἀριθ. 4,495 τῆς 28 Ἰουνίου 1852 ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Συμβολαιογράφου Κ. Ἀγγελίδου, δ' οὗ ὑποχρεοῦται ὁ ὀφειλέτης Βασίλειος Σαρρῆς νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ῥηθέντα Ἐμμανουὴλ Κρητικίδον διὰ κεφάλαιον δραχμὰς δύο χιλιάδας ἀριθ. 2000 τοὺς καθυστεροῦντας αὐτῶν τόκους μέχρι τῆς 4. Αὐγούστου ε. ε. δραχ. ἑπτακοσίας τεσσαράρας καὶ ἐβδομήκοντα οὐκ ἐκατοστά ἀριθ. 704 78|00 καὶ ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου μέχρι ἐξοφλήσεως, καθὼς καὶ τῶν ἐξόδων τῶν τῆς ἐπιταγῆς μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ, λαβὼν λέγω τὴν δοθείσαν μοι πληρεξουσιότητα ἵνα ἐνεργήσω ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν καὶ πλειστηριασμὸν ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου γηπέδου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκίας τοῦ εἰρημένου ἀποβιώσαντος Βασιλείου Μ. Σαρρῆ κειμένην κατὰ τὴν θέσιν Μαύρου τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως πρὸς πληρωμὴν τῶν ἀνωτέρω δραχμῶν 2,704 καὶ 78|00 καὶ τῶν γεννητομένων ἐξόδων ἀτι-

να δφείλει ὁ ἀποβιώσας Βασιλεὺς Μάρκου Σαρρῆς πρὸς τὸν Ἐμμανουὴλ Κρητικίδην κατὰ τὰ ὑπ' ἀριθ. 4,493, συμβόλαιον ὑποθηκοδανείου, λαβὼν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1862 τέσσαρα ἀποδεικτικά ἐπιδόσεων ἐμοῦ τοῦ ὑποφαινομένου κλητῆρος Σ. Ζορπάνου, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἀντήγραφον ἐξ ἀπογράφου τοῦ εἰρημένου ἐκτελεστοῦ συμβολαίου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν Μάρκον Σαρρῆν ἐπίτροπον τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, τέκνων τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου Βασιλείου Σαρρῆ καὶ παρεπίτροπον αὐτῶν Κηριάκον Πλατῆν, πρὸς τὴν Μαρίαν Β. Σαρρῆν ἐπίτροπον τῶν ἐκ δευτέρου γάμου τέκνων τοῦ αὐτοῦ Βασιλείου Σαρρῆ καὶ παρεπίτροπον αὐτῶν Ἐμμ. Κατζικήδην, καὶ ὅτι παρήλθεν ἡ νόμιμος προθεσμία, συνεπείᾳ ὅθεν ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω ὁ ὑποφαινόμενος κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Σ. Ζορπάνος, παραλαβὼν μετ' ἐμοῦ τὸν Δημηρχιακὸν Πάρεδρον τοῦ δήμου Ἐρμουπόλεως Κύριον Νικόλαον Φαμελιάρην καὶ τὸν τέκτονα Λεωντῆ Γεωργίου, ὅστις ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν καταμέτρησιν τοῦ περὶ ὁ λόγος γηπέδου, σήμερον τὴν Ἀπρ. Ὀκτωβρίου 1862, ἐξηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, μετέβην μετ' αὐτῶν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ εἰρημένον ἐνυπόθηκον κτῆμα τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου Βασιλείου Μ. Σαρρῆ, κείμενον κατὰ τὴν θέσιν Μαύρου, τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Δημοπαρέδρου Κυρίου Νικολάου Φαμελιάρη, μὴ παρόντος τοῦ ἐπισπεύδοντος Ἐμμανουὴλ Κρητικίδου, παρὰ μόνῃς τῆς Μαρίας Β. Σαρρῆ ἐπιτρόπου τοῦ ἐκ δευτέρου γάμου τέκνων τοῦ ὀφειλέτου Βασιλείου Μ. Σαρρῆ, κατέσχον ἀναγκαστικῶς τὸ εἰρημένον γήπεδον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ οἰκίαν τοῦ εἰρημένου ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου, ὡς παρὰ πόδας ἀκριβῶς περιγράφεται, πρὸς πληρωμὴν καὶ ἐξώφλησιν τῶν ἀνωτέρω δραχμῶν 2704, 78|00 καὶ τῶν γενησομένων ἐξόδων, κατέσχον λέγω τὸ κτῆμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον περιγράφεται ὡς ἐξῆς. Ἐν γήπεδον τοιχογυρισμένον ἐκ μέτρων τεκτονικῶν τετραγωνικῶν δύο χιλιάδων

ἐκατὸν, ὡς ἐγγιστα, κατὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ ἐπὶ τοῦτο προσκληθέντος τέκτονος, Λεωντῆ Γεωργίου, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ γηπέδου, πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ὑπάρχει μία οἰκία λιθόκτιστος μετὰ τοίχει στερεᾷ συγκειμένην ἀπὸ ἐνὶ κοιτῶνα καὶ ἐνὶ μαγειρεῖον, καὶ ὁ μὲν κοιτῶν ἔχει δύο εἰσόδους, μίαν ἀπὸ τὸ ἐμπροσθεν ἀνατολικὸν προαύλιον καὶ ἄλλην ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἓνα παράθυρον πρὸς δεξιὰς μετὰ ὑαλῖα σίδερα καὶ κανάτια, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ κοιτῶνος ὑπάρχουσιν καὶ τρία δουλάρια ξυλῆνια εἰς τὰ τοίχει, τὸ δὲ πάτωμα τοῦ κοιτῶνος τούτου εἶναι στρωμένον μετὰ τάβλας τῆς Βενετίας, ἡ δὲ στέγη αὐτοῦ μετὰ καστανιῆς καὶ σανίδια ἄνευ ταβανίου, καὶ τὸ δῶμα μετὰ ταρατῆσαν, τὸ μαγειρεῖον ἔχει ἐπίσης δύο εἰσόδους, μίαν ἀπὸ τὸ ἐμπροσθεν ἀνατολικὸν μέρος τοῦ προαυλίου καὶ ἄλλην φέρουσαν πρὸς τὸ βοριοδυτικὸν, ὅπερ εἶναι ἐσκαμμένον ὡς εἶδος αὐλογύρου, φέρον πρὸς ὅλον τὸ γήπεδον, ὁ αὐλογύρος δὲ αὐτὸς εἶναι ἐπιστεγασμένος μετὰ τρεῖς δοκοὺς καὶ δεκατρεῖς τάβλας, ἔχει ἐπίσης τὸ αὐτὸ τοῦτο μαγειρεῖον παράθυρον πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἕτερον πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος μετὰ ὑαλῖα καὶ κανάτια, ἕτερον παράθυρον πρὸς τὸν βοριοδυτικὸν τοίχον, ἔσωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει νεροχίτης, πρὸς τὸν Νοτιοδυτικὸν ὑπάρχει ἐν ὀττάκιον λιθόκτιστον, ὑποκάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὠπὴ δεχομένη καζάνια κλπ. τοιοῦτου εἶδους, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ ξηλίνον ράφιον, τὸ ὀττάκιον τούτου ἔχει καὶ τὸν ἀπαιτούμενον καπνοδόχον, εἰς δὲ τὸν τοίχον ὅστις χωρίζει τὰ δύο ταῦτα χωρίσματα, ὑπάρχει δουλάριον ξυλίνον διηρημένον εἰς δύο, ἄνω καὶ κάτω, τὸ δὲ ἔδαφος τοῦ μαγειρείου τούτου εἶναι στρωμένον μετὰ πλάκας μαῦρας τῆς Τήνου, ἡ δὲ στέγη μετὰ καστανιῆς καὶ σανίδια ἄνευ ταβανίου, τὸ δὲ δῶμα αὐτοῦ ὡς καὶ τὸ τοῦ κοιτῶνος μετὰ ταρατῆσαν, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν εἶναι σοβατισμένον ἀμφοτέρων μετὰ χῶμα καὶ ἄσβεστον ἔχοντα ἐκτασιν τεσσαράκοντα πέντε ὡς ἐγγιστα μέτρα, ἔξωθεν τοῦ μαγειρείου πρὸς τὸ βοριοδυτικὸν μέρος ὑπάρχει εἰς ὀρνιθίων γριτιδικὸς χωρισμένος μετὰ σανίδια πρὸς τὴν

ὄψιν τοῦ κοιτῶνος τοῦτο καὶ τοῦ μαγειρείου πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ὑπάρχει αὐλόγυρος, ἔχων μέγεθος ἴσον μετὰ τὸν τοῦ κοιτῶνος καὶ τοῦ μαγειρείου, χωριζόμενος εἰς δύο, δι' ἐνὸς τοῖχου λιθόκτιστου, ἔχων ὕψους ὡς ἐγγιστα ἐνὸς μέτρου, ὁ χωριζόμενος ἐμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος εἶναι στρωμένος μετὰ χῶμα ὁ δὲ πρὸς τὸ μαγειρεῖον, μετὰ πλάκας, πρὸς τὸ ἐμπροσθεν ὅλου τοῦ αὐλογύρου τούτου, ὑπάρχει τοίχος λιθόκτιστος, ἔχων ὄψιν ἐνὸς μέτρου ὡς ἐγγιστα, τὰ δὲ δύο πλάγια αὐτοῦ ὑπάρχουν κεγκίδες ξυλίνες, ὑποκάτωθεν δὲ τοῦ ὅλου αὐλογύρου τούτου ὑπάρχουσιν δύο συνεχόμενοι οἰκίσκοι, ἔχοντες ἕκαστος παράθυρον, πρὸς τὸν χείμαρρον μίαν θύραν βλέπουσαν πρὸς τὸ Νοτιοανατολικὸν μέρος ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ γηπέδου καὶ τῆς οἰκίας ἥτοι ἀμέσως πρὸς τὴν θύραν καὶ τῆς βελόνης τοῦ ὅλου οἰκοπέδου, τὰ τοίχει λιθόκτιστα, τὸ ἔδαφος χωματόστρωμα, ἡ στέγη μετὰ καστανιῆς καὶ σανίδια καὶ ἐπιστεγασμένον κατὰ τὸν εἰρημένον αὐλόγυρον τῆς οἰκίας, πρὸς δὲ τὴν βοριοδυτικὴν γωνίαν ὑπάρχει ἐν ὀττάκιον λιθόκτιστον καὶ εἰς τὸν διαχωρίζοντα τοίχον ὑπάρχει ἐν δουλάριον ξυλίνον, πρὸς τὴν νότιον πλευρὰν, τοῦ μαγειρείου, ἐντὸς τοῦ καινοῦ γηπέδου ὑπάρχει φρέαρ (πηγάδιον), ἔχων βάθος δεκά τριῶν περίπου ὀργιῶν, ἔχων ὕδωρ οὐχὶ ἄφθονον, ἀντλούμενον διὰ ξυλίνου δοχείου συρομένου διὰ σχοινίου, τὸ στόμιον τοῦ φρέατος τούτου εἶναι περιφραγμένον διὰ σανιδίων. πλησίον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει λάρναξ (γούρναν) ξυλῆνια, ἔχουσαν σάλλεινα ὀρειχάλκινον, ἥτις δέχεται τὸ ἀντλούμενον ὕδωρ, εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ αὐτοῦ γηπέδου, πλησίον τῆς οἰκίας καὶ τοῦ φρέατος ὑπάρχει ἐν μέρος χωρισμένον ὡς εἶδος κειπίσκου, περιέχον τέσσαρας ἀμυγδαλέας, μίαν σκεῖν καὶ ἐν δεινδράκῃ ὀνομαζόμενον βάτος, ἐπίσης καὶ μίαν δεξαμενὴν ἄσκεπον, εἰς τὴν ἐπιφανείαν περιστοιχισμένην διὰ λιθοκτίστου τοίχου καὶ κιγκλίδων ξυλίνων, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσέρχεται διὰ μιᾶς θυρᾶς ξηλίνης κειμένης κάτωθεν τῆς ὁδοῦ τοῦ χείμαρρου, ἔσωθεν τῆς ὁδοῦ ὑπάρχουν βαθυμίδεις λιθόκτιστοι, φέρουσιν πρὸς

τὸ οἰκόπεδον καὶ τὴν οἰκίαν, τὸ κτῆμα τοῦτο γεννιάζει βυρρίνα μετὰ δρόμον δημόσιον καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Φραγκίσκου Σαρπάθου, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸν χείμαρρον καὶ τὸν δημόσιον δρόμον, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὸ γήπεδον τοῦ Κωνσταντίνου Νικολάου, πρὸς δὲ τὴν μεσημβρίαν μετὰ δημόσιον δρόμον, ἐξετιμήθη δὲ τὸ κατασχεθὲν γήπεδον τοῦτο, καὶ οἰκία τοῦ ὀφειλέτου ἀποβιώσαντος Βασιλείου Μ. Σαρρῆ, ὡς περιγράφεται ἀνωτέρω, παρὰ τοῦ προσληφθέντος Δημοπαρέδρου τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως Κυρίου Ν. Φαμελιάρη διὰ δραχμὰς 5,000 χιλιάδας οἱτοὶ πέντε χιλιάδας, κατ' ἐντολὴν δὲ τοῦ καταδικασθέντος δανειστοῦ Ἐμμανουὴλ Κρητικίδου προσφέρω ὑπ' ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ διὰ τὸ κατασχεθὲν γήπεδον καὶ τὴν οἰκίαν δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας ἀριθ. 3,000, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη προσφορά κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, μισογυγνούχος τοῦ ἀνωτέρου κτήματος διωρίζεται ἡ σύζυγος τοῦ ὀφειλέτου Βασιλείου Σαρρῆ, Μαρία Β. Σαρρῆ, ἡ ὁποία κατοικεῖ, ἐντὸς τῆς κατασχεθείσης οἰκίας τῆς ἐν τῷ γηπέδῳ, σύμφωνα μετὰ τὸ ἄρθρ. 888 τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Τὸ κατασχεθὲν τοῦτο κτῆμα θέλει πλειστηριασθῇ δημοσίως τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἐβδομαδῶν ἀπὸ σήμερον, ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Συμβολαιογράφου Πέτρου Πολυδώρου, ἐκλεχθέντος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος δανειστοῦ.

Καὶ εἰς ἐνδειξιν συνετάχθη ἡ παρούσα καὶ ἀναγνώσθησα εὐκρινῶς ἐφ' ὅλων.

Ὁ Δημάρχ. Πάρεδρος.
Νικόλαος Φαμελιάρης.

Ἡ μεσεγγυούχος
Μαρία Β. Σαρρῆ.

Ὁ Τέκτων.

Λεωντῆς Γεωργίου.

Ὁ Δικαστικὸς κλητῆρ.
Σπυρίδων Ζορπάνος.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.